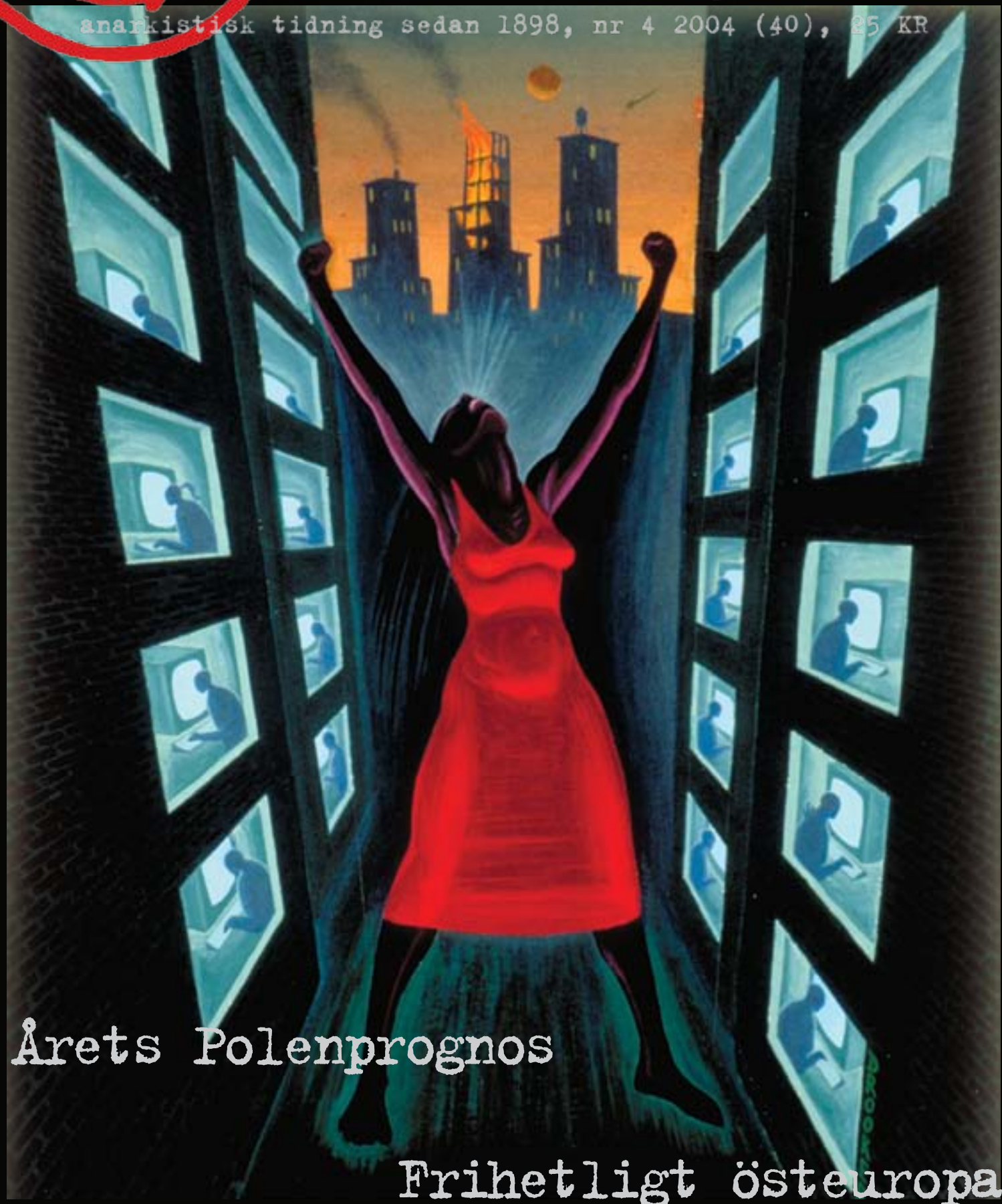

BRAND

anarkistisk tidning sedan 1898, nr 4 2004 (40), 25 KR

Årets Polenprognos

Frihetligt östeuropa

INNEHÅLL BRAND

- 02 Salem 2004**
Sista andetaget
- 04 Polen**
Rapport från anarkiströrelsen
- 06 Gnistor**
Korta notiser från rörelsen
- 08 H.I.J.O.S**
Aktivistgrupp i Argentina
- 10 Anarkosyndikalism**
SAC på besök i Polen
- 12 Vitryssland**
Kamp mot homofobin
- 14 Slovakien**
Priama Akcia
- 16 Stöd**
Priama Akcia och Aleksei
- 18 Debatt**
Män måste ta sitt ansvar
- 20 London**
European Social Forum
- 22 Nordiska Förlaget**
får på nöten

Brand: brand@anarkistisktidning.org
Prenumerera: 150 kr/6 nummer,
pg 478 24 80-0 Brand är gratis för fångar
Adress: Föreningsgatan 28 suite 355,
211 65 Malmö
Ansvarig utgivare: M Wåg
Web: www.anarkistisktidning.org
Omslag: www.drooker.com
Tryck: av kamrater i ett annat land
100% returpapper

Salemfondens sista andetag

DEN FÖRSTA SALEMDEMONSTRATIONEN skedde 2000, knappt en vecka efter det att nazisten Daniel Wretström i ett bråk med ett gäng ungdomar fått så mycket stryk att han senare avled av skadorna. I nazisternas demonstrationståg deltog då uppemot 800 personer. Många var nazister, men inte alla. Mobiliseringen försökte framställa demonstrationen som en minnesmarsch för Daniel som blivit utsatt för det så kallade "multikulturella våldet riktat mot svenskar". Demonstrationen året därpå samlade ungefär lika många deltagare. Motdemonstrationen som anordnades var något mindre, med bara några hundra deltagare, och gick till platsen där Daniel Wretström dött. Poliserna var få och bortsett från civilsnutar som utgett sig för att vara demonstrationsvakter gick saker och ting relativt lugnt till.

År 2002 var målet att ockupera nazisternas samlingsplats, Rönninge torg, och på så sätt hindra nazisterna från att gå sin marsch. Den här gången var demonstrationen större och poliserna bättre förberedda. Några försök gjordes för att få bort demonstranterna från platsen, men polisen gav ganska snart upp och vi uppnådde målet för dagen, att hålla torget. Tyvärr hjälpte det inte så mycket eftersom poliserna enkelt dirigerade om nassarnas samlingsplats till en parkering en liten bit därifrån.

Rönninge station

Förra året var polisen de som hade mobiliserat bäst. Över 400 snutar var på plats och fler fanns i beredskap. Alla som anlände till Rönninge station blev visiterade och banderoller, flaggor samt en del tillhyggen beslagtogs. Torget var redan vid ankomsten omringat av polisen och vad som varit tänkt att bli en timmes manifestation blev flera timmars väntan på att polisen skulle låta folk åka hem. Kravaller uppstod, många skadades och spontant kände nog de flesta "aldrig mera Salem!".

Många var frustrerade över att ha stått på ett torg och frusit en hel dag utan att ha uträttat något, samtidigt som en känsla av maktlöshet infann sig. Salemmarschen 2003 är den största nazistdemonstration som ägt rum i nordn sedan andra världskriget. När nazisterna tillåts demonstrera får de, genom att göra en död 17-årig kille till martyr, chansen att synas och rekrytera nya medlemmar till sina fascistiska organisationer. Som om det inte vore tillräckligt visar statens våldsmonopol att de tycker det är okej genom att ge dem demonstrationstillstånd och försvarar dem i form av polisskydd.

Lärdor

Trots att många känner att de tidigare årens demonstrationer varit misslyckade och förgäves är det ändå viktigt att påpeka att det faktiskt inte varit meningslöst. Till viss del för att peppa sig själv och andra men även för att det faktiskt ÄR ett viktigt jobb som utförts. Vi har gjort motstånd, visat vad vi tycker och visat att vi inte ger upp. För vi ger inte upp, men efter 2003 års demonstration står det klart att ockupera Rönninge torg inte räcker för att stoppa nazisterna. Det krävs nya idéer och strategier, därför togs beslutet att årets Salemdemonstrationer, till stor del, ska ske inne i Stockholm. Den enda demonstrationen som kommer att vara i Salem är Salembor mot rasisms demonstration, som främst riktar sig till de boende där för att visa nazisterna att de inte är välkomna. De övriga demonstrationerna har flyttats. Nätverket mot Rasism kommer att ha en bred och folklig manifestation på medborgarplatsen, AFA Stockholm kommer tillsammans med ett antal mindre antifascistiska grupper från Stockholm ha en mer konfrontativ demonstration efteråt. Det kommer även att ordnas en blockad för att försvåra för nazisterna att ta sig ut till Salem. Anledningarna till att demonstrationerna flyttats är flera. Rönninge torg är en ganska dålig plats för en demonstration som polisen omringar. Det är lätt att spärra in folk på torget och pendeltågstationen som ligger precis bredvid är lika lätt att spärra av. Nazisterna störs inte heller direkt av att det står 2000 förbannade demonstranter på ett torg en bit ifrån dem, eftersom polisen enkelt kan låta dem ta utgången i andra änden av perrongen och på så sätt förhindra en konfrontation. Polisen kan och har även utan några större problem kontrollerat tågstationen och bestämt vem som ska få åka från Rönninge station och när.

En demonstration inne i Stockholm uppmärksammas mer än en ute i förorten, samtidigt som den ökar vårt handlingsutrymme, gör att vi kan vara mer mobila och på så sätt slipper bråka med polisen i samma utsträckning som vi varit tvungna till tidigare år. Det känns också viktigt att det händer många olika saker i Stockholm den dagen, med lite olika paroller och mål för att så många som möjligt ska kunna delta i någon form av protest.

Splittringar bland nassarna

När den första Salemdemonstrationen anordnades var naziströrelsen i Sverige splittrad. Salemmarschen hjälpte på många sätt till att ena dem, men under åren som gått har naziströrelsen börjat splittras upp igen.

Nationaldemokraterna som är en av de organisationer som dragit mest folk till Salem tidigare år, och till stor del hjälpt till att finansiera den, är i år mer splittrade än någonsin tidigare. Föredetta partiorganisatören Tor Paulsson har fått ett år och fyra månaders fängelse för att ha misshandlat sin fru, NDUs ordförande Marc Abrahamsson har fått fängelse för att han, tillsammans med några andra nazister, attackerade Pride-paraden 2003 och Anders Steen som varit Nationaldemokraternas partiordförande sedan partiet grundades har hoppat av. När nazisterna demonstrerade i Sollentuna utanför Stockholm i somras efter att en 16-årig skinnskalle blivit dödad i ett bråk kunde även tydliga splittringar noteras mellan Nationaldemokraterna och Info 14. Marschen drog inte ens en tredjedel så mycket folk som Salemmarschen 2003.

Salemfondens (som i mångt och mycket har finansierat Salemmarschen) hemsida har legat nere efter att Robert Vesterlund (Info 14) som varit ansvarig, tidigare i år förlorat rättigheterna för hemsidan. Nazisternas mobilisering inför Salem satte i år igång nästan en månad senare än i fjol, då började de mobilisera redan i början av oktober. Allt detta tyder på att nazisterna är ovanligt splittrade och oorganiserade i år.

Ta vara på erfarenheterna

Trots dessa splittringar kommer inte nassarna att släppa ifrån sig Salem i första taget, men det ger oss en chans att slå tillbaka. Vi måste fortsätta kämpa och med nya strategier, men vi ska kanske acceptera om vi inte stoppar marschen i år. Både polisen och nazisterna lär sig snabbt våra mönster om vi agerar på samma sätt år efter år. Vi kan inte heller fortsätta på samma spår eftersom vi sett att det inte ger det resultat vi vill ha. Vi borde fråga oss hur vi agerar och vad det får för effekt, och vidare hur vi kan agera för att få bättre resultat. Kravalla på ett torg med svartablocket mundering kan kanske fungera i vissa situationer, men kanske inte just i Salem. Föregående år har det inte heller funnits några alternativ för de som velat demonstrera mot nazism och mot Salemmarschen och till exempel ta med sina barn dit. Salemdemonstrationen har inte varit en "barnvagnsdemo", men vi måste kunna öppna upp vår "rörelse" för barnvagnar och människor som inte har råd eller lust att hamna i konfrontation med polisen. Annars kommer den utomparlamentariska vänstern fort bli och förbli en "ungdomsrörelse" där människor ständigt försvinner och byts ut.★

Brandkollektivet

BRANDTAL

Är du överflödig?

Vi är inte längre uppdelade på samma sätt i öst och väst, nu är vi alla tillsammans, alla "för freden och stabiliteten". Fred i Europa, samtidigt som kriget fortsätter i Irak. Utvidgningen med elva nya medlemsstater i EU från första maj i år har flyttat gränsen längre österut. Fortet står, men liksom i Sverige kämpar grupperna i de nya länderna för att vara en motvikt till den nyliberala marknaden som starkt sitt grepp om samhället. Det prekära arbetet står inte längre för dörren, det finns här och vi lever med det i vår vardag vare sig vi bor i Sverige, Polen eller i annat valfritt land. Arbetsförhållandena är mer lika än vi kanske tror, med "flexibilisering" som ett magiskt ord. Är du en av alla oss som lever genom att jobba några månader i taget, vara lite arbetslös, få en timanställning, kanske kombinera två eller tre jobb samtidigt? Arbetslösheten ökar, ändå känns det som att mer och mer av vår tid går åt till att just arbeta och flexa mellan jobben, eller sitta i arbetsförmedlingens förvar. Den flexibla arbetaren har etablerats av kapitalismens marknadsförare; arbetaren som är utbytbar, utnyttjbar och lätt att tysta. Systemet intensifierar sin söndra och härskar strategi, arbetare ställs mot varandra. Detta märks tydligast på snacket om övergångsregler för arbetare från de nya EU-medlemsländerna, istället för att stärka våra arbetsrättigheter tvingas vi tävla emot varandra om vem som får behålla jobbet när företagen väljer att lägga ner. Eller det värsta, när de hotar med att flytta någon av sina fabriker och facken förhandlar (läs tävlar) genom att gå med på ännu sämre villkor än vad som finns, det största exemplet i nuläget är ju Saab i Trollhättan som ställs mot bilfabriken i Rüsselsheim, Tyskland. För att motarbeta krävs insikt vilket flera grupper ger exempel på i sina artiklar i detta nummer.

Temat är Östeuropa, och det prekära arbetet. Grupperna som bidragit med artiklar vill visa på ett arbete bortom livsstilsaktivismen, i samarbete med människor som precis som vi drabbas av hårdare villkor. Vad gör vi för att öppna upp vårt arbete och nå utanför våra egna grupperingar? Priama Akcia från Slovakien har börjat arbeta med nystartade, radikala fackföreningar och blandar föredrag med kampanjarbete. Laure lyfter i sin artikel om anarkiströrelsen i Polen fram att revolutionen inte bara måste göras ute i samhället, utan även inom och bland oss själva. Artiklarna i detta nummer är ibland översatta i flera led vilket har haft en inverkan på språket och känslan i artiklarna men vi hoppas att ni som läsare ser bortom det och till innehållet, som är det viktiga i sammanhanget.★

Brandkollektivet

Prioriteringar, projekt och problem

En anarkistisk rapport från Polen

POLENS ANARKISTISKA RÖRELSE har många ansikten och därför kan det finnas många perspektiv på vad som behövs göras och vilket sätt som är bäst. Ibland skiljer idéerna sig åt och stundtals är de helt oförenliga. Det blir svårare och svårare att prata i termer av ”anarkism i Polen” utan att hamna i grova förenklingar eller generaliseringar som inte stämmer överens med alla riktningar inom den anarkistiska rörelsen. Det verkar som om min ståndpunkt och i ökande grad även min grupp, Praskagruppen, ståndpunkt har utvecklat sig åt ett helt annat håll än stora delar av den anarkistiska rörelsen, så läsaren måste vara medveten om att detta ”anarkistiska synsätt från Polen” inte behöver stämma överens med det genomsnittliga anarkistiska förhållningssättet.

Våra prioriteringar

Som de flesta anarkister har vi långsiktiga och kortsiktiga prioriteringar, vi inser vilka saker som går och inte går att uppnå inom den närmsta framtiden. Vissa av våra prioriteringar är resultatet av existerande problem och tomrum i samhället och i den anarkistiska och radikala rörelsen. Polen saknar en bra tradition av gräsrotsaktivism, det finns några undantag som medborgerliga miljöprojekt och inom vissa utbildningar. Som en följd av denna brist på aktivism känner människor sig ofta villrådiga, när de istället skulle behöva organisera till exempel en anti-vräkningskampanj, ett samhällsbaserat långsiktigt projekt eller en direkt aktion. Där det råder en avsaknad av aktivism kan anarkister spela en viktig roll i att uppmuntra och erbjuda hjälp med mötesplatser, påverka stämningen, dela med sig av kunskap etc. (Där det redan finns aktivism är situationen ännu värre därför att det ibland finns korrumpierade NGOs som hellre fejkar organisering och betalar ut löner till sig själva, än ser människor organisera sig.) Som följd finns det många anarkister som prioriterar att integrera sig själva med människorna där de bor och, om där finns en anarkistisk plats, som en squat eller ett socialt center etc, använda det för att hjälpa och stärka människor omkring dem.

Underlätta för människor att organisera sig

För närvarande vill vår grupp inte inta rollen att ”organisera samhället”, istället vill vi hjälpa till att uppmuntra och underlätta

människors försök att organisera sig själva, vilket är en stor skillnad. Vi vill inte upprepa andra gruppers misstag genom att agera ledare därför att det bara skapar en liten grupp av anhängare som inte organiserar sig på riktigt utan söker efter ledarskap. För oss är det otroligt viktigt att bryta med denna aktivistmodell, speciellt eftersom många grupper i Polen verkar kretsas kring en eller ett par ”aktivister” som betar sig som om de vore ett centrum och skapar en rörelse omkring sig som till slut antingen kommer falla sönder när de själva blir utbrända, eller när de tar sin roll som ledare alltför bokstavligen och gör folk förbannade.

En prioritet för oss är alltså att försöka förverkliga inte bara anarkistiska ideal om direkt demokrati, utan också att

”Vi vill uppmuntra människor till att hjälpa varandra så att prekärt anställda människor istället kan bli små självstyrda producenter eller kooperativa företag som ett sätt att komma undan löneslaveri. ”

underlätta deltagande för människor som finner det traditionellt svårt att integrera sig i rörelsen eller att delta i den fullt ut. Det betyder att vi måste skapa en plats där människor som befinner sig utanför subkulturer inte känner sig bortstötta eller att de inte passar in. Det innebär att försöka undvika en koncentration av den typ av aktiviteter som är mer tilltalande för män, att skapa en atmosfär där inte kvinnor känner sig avskräckta på grund av auktoritära machomäns hållning. Vi måste också försöka lyssna till människor och uppmuntra dem till att prata och delta utan att känna att de inte kan tillräckligt, det är viktigt att inte skapa en atmosfär av ledare och anhängare utan en där vänner, bekanta och grannar är jämställda med varandra. Därför är en av våra stora prioriteringar att försöka aktivera de delar av samhället som anarkister traditionellt misslyckats med att tilla.

En annan av våra prioriteringar är att höja nivån på diskussionerna inom

rörelsen och kunskapen om olika frågor, teorier och tillämpningar. För att uppnå detta ändamål är vi väldigt intresserade av att ge ut publikationer, diskutera, ha seminarier, möten och liknande.

Självklart är den grundläggande prioriteringen att väcka misstro mot myterna om kapitalism, staten, religion och andra hierarkiska och exploaterande tankegångar i vårt samhälle och att erbjuda idéer om alternativ.

Projekt

Ämnet prioriteringar leder oss in på våra projekt. Vi öppnade en infoshop för snart fyra år sedan i Warszawa och just nu håller vi på att flytta in i större och bättre lokaler. Vi vill ha större utrymme för att kunna bjuda in de lokala människorna att träffa oss, äta middagar och titta på filmvisningar med oss. Vi vill att lokalen ska användas till kooperativ aktivism och för försäljning av de ekologiska, hemmagjorda vinerna och andra godsaker som människor i vårt kollektiv gör.

Vi behöver fler saker att sälja när det gäller anarkistisk litteratur. Vi har en del tidningar, vissa sporadiska, andra mer regelbundna som ”Podaj Dalej” (Skicka det vidare), ”Pani na Ulicy” (Kvinnor till gatorna) och No borders bulletin. ”Kvinnor till gatorna” är den enda tidningen i Polen som riktar sig till kvinnliga arbetare. Den har en anarkistisk vinkling men innehåller också mer generella råd och artiklar. För närvarande har vi planer på att utvidga den och starta en stor nationell distributionskampanj. Vi planera också att starta en radikal grannskapstidning.

Medlemmarna i vår grupp arbetar med många olika projekt, allt från ekologiska kampanjer och metoder till internetkampanjer, från hyresgästföreningar till antireligiös aktivism, från kampanjer till stöd för lokala marknader och försäljare till insamling av materiell hjälp till flyktingar. Det här året har vi en massa saker planerade, men det viktigaste kommer antagligen vara att få igång infoshopen och få den att spela en roll i den lokala aktivismen.

Kampanjer

Några av oss har större organisering ibland kvinnor och prekära arbetare som ett långsiktigt mål. Vi vill sikta in oss på några särskilda företag så som Avon, som inte bara nyligen har haft en intressant tvist med kontraktarbetare, utan de ligger även på andra sidan gatan från

eller kooperativa företag som ett sätt att komma undan löneslaveri. Detta är speciellt viktigt eftersom vi inte vill stödja vissa produkter, som genmodifierad mat, vi ser hellre att några vänner producerar och har möjlighet att sälja sin ekologiska mat. Förutom den vanliga exploateringen upplever även några av våra medlemmar

åldersdiskriminering, eftersom det kapitalistiska systemet inte vill anställa någon som har nära till pensionen. Därför är det av hög prioritet att de ska kunna kunna försörja sig själva. Vår idé är att vi ska kunna hjälpa varandra i olika områden av samarbete samt verka för ett mer socialt och ansvarstagande konsumerande.

Förutom dessa långsiktiga mål vill vi delta i några engångsprojekt som är på gång, som idén med den anarkistiska bussen, som började planeras på sommaren PGAmöte i Belgrad. Den kommer att åka genom Ryssland, Ukraina, Rumänien, Bulgarien, Serbien och Kroatien under sensommaren och tidiga hösten.

Alternativ ekonomi

Slutligen är vi väldigt intresserade av alternativ ekonomi, kooperativ och alternativ till lönearbete. Det betyder att vi vill uppmuntra människor till att hjälpa varandra så att prekärt anställda människor istället kan bli små självstyrda producenter

Problem

Några av de problem som vi möter nämndes ovan. Dessa innefattar både problem i samhället och i den anarkistiska rörelsen. När det gäller de samhälleliga problemen är det ett stort problem att människor är fattiga och arbetslösheten hög samt att många människor jobbar dubbelt så mycket än vad de borde, speciellt som arbetsgivare förväntar sig att människor ska göra mer för att få behålla sina jobb. Detta innebär att vissa människor har lite tid för aktivism. Förutom det så hyllar det konservativa samhället kärnfamiljen, men trots det finns det inget socialt skyddsnät för de människor som, enligt normens krav, flyttat hemifrån och skaffat barn i tidig ålder. Många aktivister faller inom denna kategorin och försvinner totalt in i hemmet när de fått barn och bildat familj, det är delvis de sociala normernas fel, dels deras egen mentalitet och dels den anarkistiska rörelsens fel som inte skapar grupper som kan möta deras behov.

Kämpa mot en social likgiltighet

Den generella rädslan i samhället och den konservativa stämningen skapar problem för oss när det gäller allmänhetens uppfattning om vad vi gör och därmed deras vilja att delta. Vi utgår ifrån att anarkister ifrån många olika länder känner igen sig i denna känsla. Det största problemet är en sorts social likgiltighet som delvis är en kvarleva från det kommunistiska systemet och avsaknaden av traditionell gräsrotsaktivism. Ett av de största problemen vi har är därför gemensamt för aktivister runt om i världen: Hur attackerar vi ett system som verkar vara så

omfattande och orubbligt? Hur kan vi få människor att känna sig starka nog att åstadkomma en förändring och vilket är det bästa sättet att arbeta på för att skapa anarkistiska grupper, nätverk och samhällen?

Förutom de samhälleliga problemen, möter vi många andra problem som också är mer eller mindre kända runt om i världen. Till exempel hur motiverar vi människor och hur får vi anarkister att förbli motiverade under en längre tid. Det känns som om många inom rörelsen har blivit så fixerade vid storskaliga, mediainriktade aktioner och evenemang, fångade i mediaspektaklet, att de inte längre förstår att skapa medial uppmärksamhet inte är ett självändamål. Många polska anarkister återskapar mindervärdeskomplexen som finns i Polen i stort när de jämför sig med omvärlden, de känner ”att det inte går att göra något bra” i det här landet.

Polska anarkistiska squats blomstrar i vissa delar av västeuropa medan de nästan inte existerar i Polen, kanske som en följd av antingen en oförmåga att komma över denna psykologiska barriär eller en oförmåga att utföra vad som verkar vara en lite svårare uppgift.

Att förändra i motvind

Nyckeln är att vi måste jobba på att realisera våra idéer här och nu så mycket som möjligt. Oturligt nog är det här som vi går skilda vägar med vissa andra anarkister eftersom en del sätter större värde i att göra en ”utvändig revolution”. De ser alltid problemet som något universellt, något som ligger utanför dem själva. Visst är det så att problemen vi kämpar med är universella, men vi vet också att den sortens tankar ibland används av folk i syfte att slippa göra konkreta förändringar i deras egna liv: de organiserar alltid andras, de väntar på revolutionen utan att någonsin erkänna att det personliga är politiskt.

I vissa grupper är modellen med auktoritära personer framträdande och då sker det grova kränkningar av kollektiva procedurer, kollektiv egendom etc. Det är nästan det värsta problemet, för människorna som för detta på tal blir ofta mobbade, utskällda och så vidare. Rörelsen vänder i allmänhet kollektivt bort blicken; alla vet i hemlighet om det men ingen vill göra något åt det. Eller sexismen. Eller åldersförtrycket. Eftersom de med störst munnar och mest

auktoritet fortsätter att förneka att något av detta existerar. Det finns mycket att arbeta med.

Strategier

Slutligen problemen när det gäller strategier som skiljer sig åt i ett sammanhang där auktoritet och ledarskap existerar innebär det att några av de som ser sig själva som ledare i vissa grupper eller inom strategier skapar en sorts tävling som ibland yttrar sig på ett kontraproduktivt sätt. Mitt i denna röra kom opportunistiska kommunister, vänstersektorer och till och med internationella grupper för att ge solidaritet men som i verkligheten bara blev stöttepelare i dessa människors lekar i ledarskap. Problemen inom rörelsen känns mer allvarliga än problemen utanför rörelsen därför att vi anser att vi alla måste arbeta med oss själva först och klara av att skapa en revolution i våra egna sociala relationer, innan vi kan prata med resten av världen om att skapa ett icke hierarkiskt samhälle eller att införa direkt demokrati alternativt självstyre.★

Laure Akai
Praskagruppen, Warszawa, Polen

Förstamaj i Litauen

I ÅR VAR DET FÖRSTA GÅNGEN förstamaj firades här i Vilnius efter att Sovjetunionen splittrats. Det är verkligen svårt att förklara för folk att historien och betydelsen av första maj inte har något att göra med de stalinistiska byråkraterna och den sovjetiska spektakeltolkningen av kommunism. De flesta är rädda för alla vänsteraktiviteter av vilket slag som helst, efter de långa åren av sovjetisk propaganda och nu efter den litauiska (extrem)högerens propaganda ses vänsteråsikter som nära förknippade med sovjetregimen, KGB, ”röda ryssar”, Lukasjenko (president sedan 1994 i Vitryssland som är klassat som diktatur) och liknande.

Det är därför viktigt att ta tillbaka den riktiga betydelsen av första maj här. Så vi försökte göra vårt bästa med massor av aktiviteter:

–Omkring 30 personer som var inblandade i en performance, där vi kritiserade EU mitt framför Seim, riksdagen, under ceremonin där de hissade EU-flaggan.

–En liten men ljudlig demonstration gick nerför Gedomino prospect, som ligger mitt i stan.

–Vi tryckte 1000 flygblad som vi delade ut under demonstrationen.

–Vi hade en do it yourself-picknick med fotboll som avslutning på dagen i en park nära centrum.

–En eldshow på kvällen framför katedralen och ytterligare 500 flygblad delades ut.

–Efterfest med konsert squatten Pergale där vi även visade vad vi filmat under dagen.

Årets första maj var även dagen då ytterligare tio länder, utöver Litauen, anslöt sig till Europeiska Unionen. Det innebar att Vilnius var översvämmat av snutar. Vi var rädda för eventuella repressalier eftersom vi inte bara firade första maj, utan även protesterade mot Fort Europa. I våra förberedelser utgick vi från att de inte skulle göra något ifall vi var tillräckligt synliga, vilket visade sig stämma trots att vi stod mitt framför det officiella EU-firandet, men de försökte få oss att avmaskera oss, så säkerhetspolisen kunde filma oss. Sedan följde de efter oss under demonstrationen och frågade hela tiden olika människor efter organisatörerna av aktionsdagen, men inga organisatörer tycktes finnas. Bara det mystiska Lilo-kollektivet.

Stämningen under dagen var fin och bra. Visserligen försökte en gammal man spotta på oss, men slutresultatet var mer positiva än negativa reaktioner. Vi är glada att vi kunde ta tillbaka traditionen och fira första maj i Litauen.

Adios amigos!★

Lilo kollektivet

Fyra år i Bialystok

Nyligen firade den anarkistiska squatten DeCentrum

i Bialystok, sin fjärde födelsedag. Den har funnits i

fyra år nära centrum av stan. Under den här tiden har vi

åstadkommit vad som verkade omöjligt; att skapa en autonom,

oberoende struktur, där statsmakten inte kan lägga sig i våra aktiviteter

och där vi kan utveckla vårt kulturella liv, såväl som vårt motstånd mot det

dagliga förtryck som finns.

Vi ockuperade huset för att få utrymme till att utveckla aktiviteter, aktiviteter som är riktade mot att utmana systemet och ge oss själva så många olika alternativ som möjligt. Självklart finns det andra aktiviteter i stan, men många av de saker som händer har sin utgångspunkt i DeCentrum eller med hjälp från folk som är aktiva här. Överallt där det finns problem finns vi!

Under de här åren har vi mött ständiga attacker från nazigrupper, som blivit frustrerade av vår ökande närvaro på gatorna och i det kulturella livet i stan. Vi lyckades framgångsrikt med att försvara vårt center mot både nazisterna och polisens försök att förstöra vårt utrymme. Vi begränsade oss inte bara till passivt motstånd, vi spred ut våra motattacker mot nassarna till alla delar av stan, gjorde att vi begränsade nassarnas närvaro på Bialystoks gator och skapade ett säkrare ställe. Nassarna är dåligt organiserade har det funkat att jobba mot dem.

Högerpartiet LPR har ett ungdomsparti, Młodzież Wszechpolska, som verkar aktivt ute på gatorna. Här i Bialystok har de inte lyckats så bra. Det finns lösare gäng med yngre nassar, som varken är bra organiserade eller har så mycket ideologisk analys. Blood & Honour finns också, och de är ganska välorganiserade.

De har medlemsavgifter och får in pengar från konserter som de anordnar då och då. De är starkast, men syns inte så mycket på gatan både på grund av rättsliga problem och antifa-attacker. De var även dumma nog att börja bräka med lokala fotbolls-huliganer över pengafrågor, en konflikt de förlorade stort.

Vi stöter hela tiden på olika sorters problem, det är ingen lätt uppgift att driva ett alternativt center. Vi är i konstant behov av pengar till våra aktiviteter och till underhållet av huset och som du kanske känner till är Polen inte det bästa landet för att få en stabil ekonomi i. Vi har aldrig velat vara beroende av offentliga medel, utan försökt få pengar på andra sätt, genom fonder, donationer och vänner. Så ofta som möjligt har vi undviktt att betala för något, förutom el som vi tvingades betala efter att ha blivit avstängda av leverantören. Även situationen med husets ägare förblir konstant spänd med upp och nedgångar. För tillfället klarar vi av att behålla huset.

Trots alla dessa problem fortsätter motståndskulturen att växa. Det finns nya människor som kommer och blir involverade, vi bygger upp en trovärdighet och skapar en närvaro på gatorna och i staden. Namnet på kollektivhuset är känt runtomkring och myndigheterna

kan inte längre lika lätt bara avfärda oss som ”dumma ungdomar” eller ”opolitiska huliganer”.

Att driva en squat så att den ska finnas kvar kräver arbete. Mycket görs utan att diskussioner behövs, även om du måste kunna stå till svars inför andra efteråt om inte alla kommer överens. De stora besluten tas alltid på stormöten och vi strävar efter konsensus. Om någon motsätter sig något är den personen inte tvingad att delta i aktiviteten. Generellt försöker vi undvika sådana situationer. Det finns även många hippies inblandade i verksamheten, fast endast i kulturarbetet och inte det politiska. Tyvärr försöker de begränsa aktiviteterna till endast ”säkra” aktioner och ofarliga, harmlösa konstframträdanden och performances, där de inte på något sätt utmanar auktoriteten som försöker tvinga på oss sin makt. Mycket tid går åt till interna diskussioner med människor som egentligen aldrig varit med och utvecklat squatten. DeCentrum har inget självändamål av att vara ett utrymme för ”rebelliska” ungdomar som ändå vill håll sig inom lagen för det tillåtna, vi vill behålla vårt ställe som ett center för ifrågasättande av allt! Det är en konstant kamp även inom vår lilla rörelse, en kamp för att bevara originalkarakären av huset som ett motståndscenter och en plats för aktivistisk verksamhet, det ska vara den huvudsakliga prioriteten. Ibland går en del av oss in i perioder av ”inaktivitet” och då saknas initiativ för att bygga en offensiv aktivism riktad mot stat och kapital, men efter tag vänder det och blir bättre! Med de här tankarna går vi in i det fjärde året av vår existens. Låt oss hoppas att det inte blir det sista.★

DeCentrum

iSi no hay justicia hay escrache popular!

Om det inte finns rättvisa finns det folklig escrache. Escrache betyder att peka ut, begära straff eller rättvisa. I Argentina finns en rörelse, H.I.J.O.S, som kräver återupprättelse för kamrater som omhändertogs av militären under diktaturen och som ännu inte återfunnits.

DET ÄR ONSDAGEN den 17 december 2003 i Córdoba, Argentina. Jag tar en taxi till H.I.J.O.S. lokalen för att inte komma för sent till samlingen klockan 17.00. Två bussar väntar på alla som ska delta i aktionen mot överstelöjtnanten Italo César Pasquini. Han var bland annat vicebefälhavare vid det underjordiska häktningscentret La Perla där vänsteraktivister torterades och dödades under Argentinas militärdiktatur 1976-1983.

Bussarna släpper av oss cirka två timmars promenad från vicebefälhavarens bostad. När alla har gått av bussarna börjar banderollerna vecklas ut, trummorna spela och flygbladen delas ut till alla som tittar nyfiket på oss. Vi är väntade. Det här är sista delen av en aktion som började för månader sedan.

H.I.J.O.S. strategi

Det första steget i denna sortens aktion är att ta reda på var brottslingen bor och hans telefonnummer. Sen försäkrar vi oss om att han är samma person som vi söker efter. De flesta som agerade som torterare och mördare under diktaturen har inte låtit sig fotograferas de senaste tjugo åren, det finns alltså sällan aktuella fotografier på brottslingarna. Ibland får H.I.J.O.S tips av allmänheten, de nu gamla och skrynkliga gubbarna utstrålar något som inte vanligt hederligt folk gör. Oftast, efter en tids skuggning av personen, kan det

konstateras att det visst är nåt skumt. När organisationen är hundra procent säker på att de har hittat ännu en brottsling, trycks det upp flygblad som delas ut och sätts upp i hans kvarter. På flygbladet ska det stå vad han heter och vilken roll han spelade under diktaturen, i det här fallet var han bland annat vicebefälhavare för det underjordiska häktningscentret. Hans adress och telefonnummer skrivs ut liksom tips om att inte ringa hemifrån utan från en telefonkiosk. På flygbladet står det även: vi glömmar inte, vi förlåter inte, rättegång och straff.

Peka ut, begära straff eller rättvisa

Vi har besökt Italo César Paquinis kvarter ett antal gånger under några veckor. Vi har delat ut flygblad och pratat med hans grannar. Oftast möter vi positiva reaktioner, folk erkänner att de har gått och väntat på att brottslingen ska åka dit, men det har även hänt att H.I.J.O.S har blivit hotade och varnade för att genomföra en Escrache. Sen det viktigaste av allt: att berätta om dag och tidpunkt för el Escrache. Escrache betyder att peka ut, begära straff eller rättvisa. I det här fallet pekar vi ut en brottsling som tack vare amnestilagen från 1983 har fått gå fri, det är idag Escrachen äger rum.

Vi marscherar mot förövarens bostad. Det är både unga och gamla med, folk går i lugn takt och verkar mest vara upptagna av att prata med folk som de kanske inte

har sett sen den senaste demon eller Escrachen. Några grannar går med i tåget och andra står utanför hemmen och applåderar. Media finns också på plats.

Efter ett tag möts vi av den första polisbilen som har parkerat sig mitt i vägen för oss. Folk ler lite uppgivet mot varann och går förbi polisbilen. Sen är det inte långt till vårt mål, men cirka tio meter från Pasquinis bostad står poliserna uppradade för att skydda honom och hans hem, en meter från bostaden står kravallpolisen.

Då byts folkets lugna pratstund till ett virrvarr av slagord som ackompanjeras av trummor, folk hoppar upp och ner med skriken i halsen som om det vore den sista Escrachen. ”Den som inte hoppar är militär”, ”snutjävlar, för en pizza förtrycker du din morsa”, ”hallå Pasquini, hur är det? Din jävla militär nu har vi kommit för att Escracha dig”, ”det kommer att bli för er som för nassarna: vart ni än går så hittar vi er”.

En man med mikrofonen i handen står alldeles stilla, folket tystnar och vi får höra en vittnesbörd från underjordiska häktningscentret La Perla. På slutet läser han upp alla de namn på kamrater som blev dödade i La Perla. Efter varje namn ropar folket ”Närvarande!”. Sen börjar slagorden om, trummorna spelar och så håller det på ett tag.

Repressionen mot aktivister

Jag minns en annan Escrache jag deltog i, som inte var lika lugn som denna och ganska svår att genomdriva. Kvarteret var känt för att det bodde gamla militärer där och att grannarna var högersympatisörer. Inför vår Escrache hade kvarteret mobiliserat sig, de hade rivit ner H.I.J.O.S.- affischerna och satt upp sina egna, där de uttryckte stöd för brottslingen. Vi marscherade målmedvetna men på skakiga ben. Vål framme vid hans bostad stod inte bara polis och kravallpolis utan även brottslingen och hans kompisar, alla beväpnade. Vi kunde genomföra

Escrachen men fick springa till bussarna som tog oss in till den trygga stan.

Jag slutar aldrig häpnas över hur orädda folk här är mot snutar och hur respektlösa de är mot dem i sina slagord, sånger och kroppsspråk. Det är en befriande känsla att få uppleva det. Trots den enorma repressionen aktivister blir utsatta för under demonstrationer och Escraches är det fullt möjligt att fortsätta vara aktivist med samma styrka.

Sen är det dags att promenera tillbaka till bussarna. En maskerad kille tar mikrofonen i handen och när vi passerar grönsakshandlaren skriker han ”Bäste grönsakshandlare: sälj varken grönsaker

eller frukt till Pasquini!”. Sen passerar vi kvarterets videobutik och då hör vi ”Bästa videobutikspersonal: hyr inte ut några filmer till Pasquini!” och så låter det längs med hela vägen tillbaka och vi passerar många små affärer. Vål framme i stan, lämnas banderollerna i H.I.J.O.S.-lokalen. Jag tar följe med Escrachekommittén till en liten billig pub som ägs av ett gammalt par. Förutom kall öl till den heta december kvällen kan det även beställas piroger och pizza, och så skålas det för årets sista Escrache.★

La donna

Fakta H.I.J.O.S.

H.I.J.O.S. är en förkortning av *hijos e hijas por la identidad y la justicia contra el olvido y el silencio*. Vilket betyder: söner och döttrar för identitet och rättvisa mot glömska och tystnad. Organisationens bildades 1995 och finns över hela Argentina. Deras mål är rättegång och straff åt förövarna och deras medbrottslingar. Frihet åt politiska fångar. De kräver återupprättelse för sina bröder och systrar som omhändertogs av militärer under diktaturen och som ännu inte återfunnits. De

upprätthåller den revolutionära kampen som deras föräldrar och kamrater förde.

H.I.J.O.S. öppnade debatten om den revolutionära kampen under 70-talet i Argentina. Folk inom organisationen har blivit tillfångatagna, förföljda, misshandlade och hotade. I slutet av 90-talet blev organisationen erbjuden polisskydd av staten men de tackade nej.

H.I.J.O.S. har genomfört åtskilliga Escraches mot de militärer som stod i spetsen för diktaturen 1976.

Food Not Bombs Malmö firade Anti-McDonaldsdagen

KAMPEN MOT VÅR allas ständiga fiende McDonalds uppmärksammas ju numera med en egen Anti-dag den 16 oktober varje år, vilket Food Not Bombs i Malmö hemskt gärna ville fira. McDonalds, som bokstavligen går över lik i sin jakt på profit och bedriver rovdrift på både det ena och allt det andra, står ju som bekant för allt vad vi inte vill ska existera i vårt samhälle.

Så på lördagsmorgonen den 16 oktober samlades vi ett gäng på tio personer och breddade mackor så att smörknivarna glödde. Vi fyllde två banankartonger med frallor och ciabattas fullproppade med linspastej och grönsaker, allt som allt cirka 100 smörgåsar. Alla ingredienser utom de röda linserna kom från affärer som annars skulle ha slängt dem, men nu kom de alltså till stor nytta.

Sen tågade vi iväg i duggregnet till Gustav Adolfs torg med mackor, banderoller och flygblad. Vi hade dagen till ära gjort ett nytt flygblad med antiMcDonalds-info på ena sidan och Food Not Bombs-info på den andra. Under taket utanför banken smällde vi upp vårt bord, mitt mellan McDonalds och Burger King. Vi valde att inte tränga oss alltför nära in på våra fienders mark för att slippa onödiga konfrontationer med personal. Istället ville vi kunna koncentrera oss på att

prata med förbipasserande människor. Vi ville att stämningen skulle vara positiv och trevlig, eftersom vårt mål var att folk skulle komma och äta hos oss istället för att käka slemmig hamburgare!

Några av oss stod och delade ut mackor medan andra gick runt på torget för att fänga folk och berätta om att vi bjöd på vegetariska förtrycksfria mackor. Vissa sa som vanligt nej innan vi fick chans att förklara vad det var vi höll på med, men förvånansvärt många blev väldigt positivt överraskade och sa att de var på väg till McDonalds, men nu likagärna kunde äta hos oss. Vi märkte att det gjorde stor skillnad på vad vi valde att säga först till personerna som vi stannade. Om vi började med att säga att vi var här på grund av Anti-McDonaldsdagen var det många som bara gick vidare. Om vi istället började med att berätta att vi bjöd på vegetariska smörgåsar stannade oftast folk och vi fick chans att berätta vilka vi var.

På bara en och en halv timme delade vi ut 300 flygblad och ungefär 100 mackor och vi hade väldigt många trevliga och peppande samtal med olika människor. Hela aktionen var väldigt lyckad för det kändes som att vi nådde ut med vad vi ville säga och det var ett enkelt och roligt sätt att uppmärksamma viktiga frågor som resursslöseriet i samhället.★

Mae, FNB Malmö

Anarkosyndikalismen i Polen vaknar igen

I Polen är nu den första anarkosyndikalistiska fackföreningen på 60 år i full färd med att byggas upp. Det är aktivister från den polska anarkistfederationen som har dragit igång vad de kallar Inicjatywa Pracownicza (Arbetarinitiativet, IP), för att organisera arbetare för en radikal arbetarkamp. En arbetsgrupp från svenska SAC har besökt dem.

Anarkosyndikalister har inte varit organiserade i Polen sedan 1944, då de sista syndikalisterna tillsammans med anarkister gjorde tappra insatser under Warszawa-upproret mot nazisterna. Än idag finns ett minnesmärke i Warszawas (restaureerade) gamla stad över de syndikalister som dog när de försvarade staden mot nazisternas härjningar.

Nu är detta på väg att ändras, det anarkosyndikalistiska spöket reser sig igen. Det är en tuff situation de polska syndikalisterna står inför. Den polska arbetsmarknaden är mycket amerikaniserad, med väldigt ojämlika löner, låg fackföreningsanslutning och mycket osäkra anställningsförhållanden. En polsk arbetare tjänar i genomsnitt cirka 5 500 kronor i månaden enligt Polska Statistiska Centralbyrån, men lönerna kan vara så låga som 800 kronor i månaden. Inte ens med Polens låga priser är det möjligt att försörja sig på en så låg lön.

Få organiserade

Att situationen ser ut så här beror inte minst på att de fackliga organisationerna är så svaga. Väldigt få polacker är i dagens läge medlemmar i en fackförening. Den mest kända fackföreningen, Solidaritet, beräknas ha omkring 800 000 medlemmar. Den något större, gammel-kommunistiska fackförenings-federationen OPZZ beräknas ha omkring en miljon. En tredje federation, Forum, har omkring 400 000 medlemmar. Därtill finns ett par hundra lokala och regionala fackföreningar som inte är medlemmar i någon central federation. Detta i ett land med 38 miljoner invånare! Totalt beräknas enbart omkring 14 procent av landets arbetare vara organiserade i en fackförening. Kollektivavtal är sällsynta och de svaga facken återspeglas i lönekuverten.

Löneklyftor anses som naturligt

Den katolska kyrkan dominerar samhällslivet på ett sätt som många svenskar kan ha svårt att ta till sig. Till och med Solidaritet har starka kopplingar till kyrkan, och fackets politiska åskådning ligger därför också nära kyrkans. Polens kultur är i allmänhet också väldigt patriarkal, vilket återspeglas i hela samhällslivet. Den heterosexuella kärnfamiljen är helt dominerande som norm. Kvinnor förväntas sköta hem och barn, medan mannen försörjer familjen.

–Kvinnors rättigheter diskuteras inte mycket här, tyvärr. Att kvinnors löner till exempel är lägre än mäns är något som anses naturligt i Polen. Det behöver inte diskuteras. Det säger Anna Kolodziej från den lilla anarkosyndikalistiska gruppen CK-LA (Czerwony Kolektyw/ Lewicowa Alternatywa, Röda Kollektivet/ Vänsteralternativet) när vi träffar henne. Statistiska centralbyrån i Polen uppskattar kvinnornas löner till 61 procent av männens. Det kommer dröja innan de polska kvinnorna tjänar lika mycket som sina manliga medarbetare.

–Solidaritet gör ingenting, säger Annas man Karol med eftertryck.

Facken är passiva

Samma kritik av Solidaritet får vi höra från många andra. Ett exempel är bojkottkampanjen mot Nestlé som den lokala Solidaritet-sektionen i Poznan drivit tidigare i år. Nestlé har köpt upp den polska kex- och godistillverkaren Goplana och sedan dess har 2 000 arbetare förlorat jobben. De arbetare som är kvar fruktade för att deras jobb också skulle försvinna och efterlyste solidaritetskampanjer i form av bojkott av alla Nestlés produkter, utom just de Goplana-märkta.

–Från vårt eget fack, Solidaritet, fick vi inget stöd. De enda som hjälpte oss var Inicjatywa Pracownicza, sade Dariusz

Skrzypczak från fabriken Solidaritet-sektion vid en konferens nyligen. Bojkottkampanjen har åtminstone lett till att läget där verkar ha stabiliserats, så till vida att inga arbetare har sparkats på senare tid. Nestlé har nu också planer på att sälja fabriken till en polsk chokladtillverkare.

Ny facklig organisering

Anarkosyndikalistiska Inicjatywa Pracownicza har i dagsläget kunnat starta fungerande sektioner på fem olika arbetsplatser. Fyra av dem (två socialtjänstavdelningar, Wiktor Dega-sjukhuset och verkstadsindustrin Cegielski) ligger i Poznan, den femte (textilfabriken Uniontex) i Lodz, men en del andra lokala grupper inom IP försöker också starta aktiva sektioner på sina orter. För att erkännas som fackförening i Polen behövde IP tillsätta en interimstyrelse. Denna består i dagsläget endast av ordföranden för sektionen på Cegielski, men IP planerar att välja sin första ordinarie styrelse nu i januari.

En av de sektioner som redan kommit igång med konkret arbete finns alltså på textilfabriken Uniontex i Lodz. Under sin storhetstid, under Sovjetväldet, hade denna fabrik 14 000 arbetare, idag återstår endast en bråkdel, 135 personer.

–Läget är uselt, ledningen vill inte tala med oss, säger Slawomir Kaczmarek när vi pratar med honom. Vi organiserade oss för att slippa bli behandlade som slavar.

Sektionen kastades direkt in i en intensiv kamp mot bolagsstyrelsen. Framför allt är det lönerna de kämpar om, och eftersom ledningen inte velat tala med facksektionen så har ärendet nu gått vidare till domstol. På Uniontex tjänar en arbetare i genomsnitt 600 polska zloty (ungefär 1 300 kr) per månad efter skatt.

–Vi vill ha en lön vi kan leva på, fortsätter Slawomir.

Rasism och antisemitism

Det är ingen lätt situation att organisera arbetarna i Polen. Rasism och antisemitism är utbrett och behöver alltid tacklas. Wojtek Bryk, från Anarkistfederationen i Lodz, var en av dem som började värva medlemmar på Uniontex till att gå med i Inicjatywa Pracownicza.

–När vi kom till fabriken första gången fanns där en stor banderoll där det stod ”Polens arbetare är hungriga, medan judarna tjänar pengar”. Det är klart vi blev oroliga, säger han. Aktivister från anarkistfederationen pratade med arbetarna om rasismen och då kom det fram att det bara var några få av arbetarna som egentligen tyckte så. Andra kunde vi få på bättre tankar, många gick också med i den sektion som skapades på arbetsplatsen.

–Alla som är med i sektionen kanske inte är anarkosyndikalister till hundra procent, fortsätter han. Men de tror på en radikal arbetarkamp.

Vi träffar också Marek Cienciac, från IP i Silesien. Han är 27 år och arbetar sedan sex år vid en stor zinkgruva och metallverk, Huta Miasteczko, som numera privatiserats. Tidigare fanns det en fungerande syndikalistisk sektion vid gruvan, men den har upplösts efter att flera av de andra förlorade jobbet. Nu är han den enda syndikalisten som är kvar på sin arbetsplats, och det har varit svårt att värva andra.

–Jag önskar att sammanhållningen mellan arbetarna vore bättre. Nu är det

många som snackar men inte många som gör något för att förbättra situationen.

Lönen är inte särskilt hög, omkring 1200 polska zloty (ungefär 2 600 kronor) i månaden netto. Och så får man därtill slita hårt för den. Det är en oerhört bullrig miljö, och väldigt varmt på grund av metallhanteringen. Luften är full med giftiga tungmetaller, arbetarna har i och för sig munskydd, men det är inte tillräckligt.

”- Västfacken borde hjälpa till att organisera och upplysa arbetare i Polen, Vitryssland, Ukraina och de andra före detta öststaterna.”

Det patriarkala Polen återspeglas tyvärr också till en del inom IP. Vid en konferens om arbetarkamp de arrangerade i början av november, tillsammans med CK-LA och en liten trotskistisk organisation, var exempelvis den manliga dominansen stor både bland publik och talare. Tråkigt nog hade Basia Musielak från IPs största sektion (48 sköterskor på Wiktor Dega-sjukhuset i Poznan) fått lämna återbud, vilket än mer bidrog till att stärka den manliga dominansen på konferensen. Medvetenhet om kvinnors situation finns

hos vissa, men de flesta tycker att andra saker är viktigare att kämpa för.

Samarbete med SAC

I Sverige har polska arbetare blivit något av en syndabock i den allmänna debatten om arbetstillfällen. Vissa LO-fack har reagerat på den ”dumpning” de menar att polska gästarbetare ger upphov till för svenska arbetare, och därför försökt att rensa ut dem som inte har arbetstillstånd eller inte har skrivit kollektivavtal. Att lösa problem med ”lönedumpning” genom att slänga ut polska arbetare från Sverige leder ingen vart menar Jarek Urbanski, som är en av de riktigt drivande bakom bildandet av IP, när vi träffar honom. Istället är det helt andra metoder som krävs.

–Västfacken borde hjälpa till att organisera och upplysa arbetare i Polen, Vitryssland, Ukraina och de andra före detta öststaterna.

Det är också av den anledningen som en arbetsgrupp inom SAC har inlett ett samarbete med dem, bland annat för att informera polska arbetare om svensk arbetsrätt och om hur de kan organisera sig fackligt om de arbetar i Sverige.★

Klas och Irene

Om du vill veta mer om SACs samarbete med Inicjatywa Pracownicza kan du kontakta artikelförfattarna via Brands redaktion eller SACs kansli. Intresserade av ett konkret solidaritetsprojekt med frihetliga kamrater från Polen är varmt välkomna att hjälpa till!

100 ÅR I BRAND

DÅ OCH DÅ dyker det upp gamla bilder i Brand, och då menar vi riktigt gamla. Som Brands nuvarande redaktionskollektiv ansvarar vi inte bara för att den äldsta anarkisttidningen i Europa fortsätter att finnas, vi förvaltar även ett arv i form av den första redaktionens klichéalbum. Det är en bok som är cirka en decimeter tjock och 45x55 cm stor med foton, karikatyrer och samhällskritiska satirbilder.

Bara att titta i den ger en historisk inblick i vad den anarkistiska rörelsen i Sverige debatterade om och kämpade för från slutet av 1800-talet fram till cirka 1920-talet. Vi kan se hur hungersnöden sprider ut sig över Sverige, mobiliseringen inför första världskriget men mest syns arbetarkampens framväxt.

Det finns bilder som visar att det var kriminellt att vara arbetslös, valet stod mellan fabriken eller fängelse. Bilder visar hur kapitalismens herrar förtrycker och utnyttjar den lättillgängliga arbetskraften, då liksom nu försökte de klämma ut så mycket profit de kunde ur arbetarna och samtidigt kväva deras kampvilja. Bilden som vi valt från klichéboken visar hur kapitalets herrar förtrycker arbetare för 100 år sedan och den känns fortfarande aktuell!★

Underjordisk kamp mot homofobin i Vitryssland

EFTER EN VECKAS seminarie i Vitryssland är jag och Svetlana Plavsyuka på väg till den lesbiska underjordiska organisationen Yanas kontor i Minsk, som hon är ledare för. De har 220 medlemmar, ett ganska högt antal med tanke på att de i princip är en illegal organisation, och de kommer främst från Vitryssland men också från Ukraina, Ryssland och Litauen. När organisationen skulle registreras fick de först avslag, skälet var att de använde ordet lesbisk i sina stadgar. Nu, efter flera års strid med myndigheterna, har Yana fått ett organisationsnummer men officiellt är det bara en organisation för unga kvinnor. Yana ordnar träffar, fester och gör ett fanzine för lesbiska. De jobbar också för att förändra det vitryska samhällets attityder och har åtta olika avdelningar i landet.

Anledningen till att jag är här, är att jag och Svetlana tillsammans med 17 andra ungdomar från Sverige och Vitryssland har blivit inbjudna att delta i ett seminarium om påverkansarbete och det här är sista dagen. Det är en solig och vacker höstdag, himlen är klar, gräsets gröna färger blir bjärta emot de kolossala, gråa, typiskt sovjetiska höghusen. Vi tar spårvagnen och när vi kommer fram till kontoret väntar fem andra medlemmar för att träffa oss. Det är bara en som

kan engelska och hon ska hjälpa mig att tolka. De föreslår att de ska ta mig på en sightseeing i Minsk. Vi går i trädgårdar och längs vatten, det finns inte många gamla hus kvar, de flesta blev förstörda under andra världskriget. Vi sätter oss i en park som är en vanlig mötesplats för alla som inte är heterosexuella. Det är ännu tidig eftermiddag och parken är ganska tom. Svetlana beskriver den som en demokratisk plats där alla som kommer träffas på lika villkor:

–Här kan vi träffas utan att betala dyrt inträde. Det finns andra mötesplatser som gayklubbar, men de är för dyra för ungdomar och studenter dessutom riktar de sig mest till homosexuella män. Bögar träffas också på offentliga toaletter och badhus.

Sedan presidenten Aleksandr Lukasjenko kom till makten så har den redan svåra situationen blivit sämre för homosexuella.

–Enligt myndigheterna så existerar inte homosexualitet, säger Svetlana. Det är inte sällan som öppna HBT-personer blir nedslagna, vissa har till och med blivit mördade, men polisen väljer att blunda för våldet. I princip alla tidningar och medier kontrolleras av staten.

–Nyligen har det lagts ett förslag till den ryska duman att göra homosexualitet

olagligt och eftersom Vitryssland tenderar att följa det som Ryssland bestämmer sig för finns det anledning till oro. I framtiden vill Yana förutom att fortsätta med tidningen öppna en kuratorsmottagning, ordna juridisk hjälp för homosexuella kvinnor, jobba för en könsneutral äktenskapslagstiftning, stötta andra grupper och utöka det internationella samarbetet med liknande organisationer. När vi skiljts åt slår det mig vilka fördomar jag haft om hur det skulle vara att vara här och hur ickeheterosexuella skulle vara här. Jag undrade om det kunde finnas hopp med sådana förutsättningar de har. Jag trodde på något sätt att de inte skulle våga vara så öppna som de är. Jag tänker på att flera av dem var tydliga könsöverskridare och jag får respekt för hur modiga dom är. Det är så fantastiskt hur de, trots alla motgångar och problem, kan se möjligheter och lösningar. Jag tänker att du kanske tvingas till att bli så stark när du lever under ett sådant förtryck och hela tiden måste kämpa för rätten att vara dig själv. Tänk om svenska HBT-organisationer hade lite av den glöd och kompromisslöshet som Yana har så skulle det var oändligt mer spännande.★

Eli

quick response

Quick Response är två journalister som jobbar heltid med att granska nyhetsrapporteringen om invandring, integration och främlingsfientlighet. De vill lyfta fram frågor som varför ursprung påverkar hur människor beskrivs i media. Syftet är att skapa en diskussion om hur nyhetsrapporteringen ser ut och hur den kan förbättras.

QR startades på initiativ av Nationella samordningskommittén för Europaåret mot rasism (1997-1998) och har sedan dess varit aktiva både med att hålla en del föredrag samt med sin huvuduppgift: att granska media.

QR jobbar efter journalistiska grundprinciper. De vill fungera som en kritisk och ifrågasättande instans men även som en informationskälla och ett bollplank, främst för andra journalister. Varje dag läser de Sveriges sju största dagstidningar och granskar artiklarna ur ett antirasistiskt perspektiv, sedan skriver de en rapport om artikeln eller en ny. En gång i månaden skriver QR ett större reportage om ett speciellt ämne, exempelvis Sveriges Radios segregerade redaktioner.

Jag träffade Quick Response för att prata om media och undrade hur den svenska journalistkåren egentligen ser ut?

–Journalistkåren i Sverige idag är en homogen, helsvensk grupp. Konsekvenserna av detta är att innehållet riktar sig till svenskar, därför att de omedvetet skriver för svenskar för att de själva är svenskar. Jag tror inte att redaktionerna är medvetna om denna situation som uppstår, tyvärr begås många enkla faktafel eftersom det finns en faktisk brist i kontaktnätet, att de inte täcker in vissa ytor, exempelvis förorten. Det finns inget aktivt sökande efter detta heller, de skyller ifrån sig på att den så kallade ”mångfalden” ska komma av sig själv. Vi menar på att de själva aktivt måste söka den, till exempel anställa en person med ickesvensk bakgrund.

Vad får ni för reaktioner på ert arbete?

–Fler och fler journalister kontaktar QR nu. Vi har jobbat mycket för att visa vilket vårt syfte är och vilken målgrupp vi riktar oss till, som främst är journalister. Jag tror faktorer som att vi är journalister själva och har en förståelse för journalisters situation idag och deras dåliga arbetsförhållande har hjälpt oss att bli mer tagna på allvar. Folk har förstått att vi är seriösa och har detta som arbete, istället för som vissa aktivister som gärna skyller på hela kåren och då lyssnar ingen. Vi betonar också ofta på våra föreläsningar att vi inte vet bäst och har vetorätt, men att granskning är något vi faktiskt jobbar med varje dag.

Det vi vill är att journalister ska driva på för förändringar, att de ska ställa de där obekväma frågorna till exempelvis ansvariga politiker för asylfrågor. Många tar inte det ansvaret idag.

Vad tänker ni om mediamonopolet i Sverige idag?

–Jag tycker inte det påverkar enskilda journalister speciellt, agendan för beskrivning finns på ledarsidan. Monopol är ett alldeles för enkelt svar. Det är ju klart att enskilda journalisters fördomar påverkar innehållet och på redaktionerna finns både bromsklossar och möjligheter. Ett större problem än medieägarna är de med resurser, som näringslivet, de kan oftast påverka mycket mer och det är farligt.

Vad finns det för stora problem i media idag?

–De största problemen idag är att personer förekommer i media under en viss stämpel i vissa kategorier, främst under kategorierna exotisk kultur, myndighetsinsatser eller åtgärder, samt olika brott, till exempel hedersrelaterade. Där finns ett stort problem när vissa människor inte får förekomma i alla sammanhang. Vissa journalister intervjuar alla slags personer medan andra beskriver Sverige som det såg ut för 30 år sedan.

Ordet ”invandrare” är negativt förknippat, exempelvis om du söker på internet på ”invandrarkille” så får du bara fram dåliga saker, fastän det finns massa gånger ”invandrarkillen” bara omnämns som en vanlig kille. Det finns en positiv trend, det går att hitta en artikel om kolonilotter där den intervjuade personen bara får vara en intervjuad person, inte en man från mellanöstern, även om det inte förekommer så ofta. Schablonbeskrivningar är ett misslyckande, inte bara för den omnämnda personen, utan även för den enskilda journalisten och för samhället. Ett samhälle som erkänner olika folkgrupper är inte lätt, men som journalist har du ett ansvar.

Vad tänker ni kring alternativ media?

–Alternativ media behövs ju också. Det som jag tänker är att vissa medieaktivister måste börja använda sig av de klassiska kommunikationssätten, som att tänka på hur du skriver en text och hur den presenteras på ett bra sätt. Jag tror det finns mycket att hämta där.★

roxy

Besök Quick Response hemsida www.quickresponse.se

TIO ÅR AV MOTSTÅNDSJOURNALISTIK - WWW.YELAH.NET

Anarkiströrelsen i Slovakien

1999 grundades Pointbreak Press av aktivister, som senare skulle komma att ingå i Priama Akciagruppen, och en anarkosyndikalistisk tidning kallad ”Priama Akcia” började publiceras. Samma år bildades den Slovakiska sektionen av Tjeckiens anarkistfederation (CSAF).

Att organiseringen började runt 1999 beror bland annat på utvecklingen av anarkiströrelsen i Tjeckien. Deras aktiviteter inspirerade oss till att själva organisera oss i Slovakien. Före 1999 var våra aktiviteter som autonoma få och utan någon teoretisk bakgrund. Rörelserna i Slovakien och Tjeckien har väldigt olika historik, eftersom tjeckerna har varit mer aktiva och dessutom under en längre period.

Organisering

År 2000 bildades Priama Akcia (PA), då kallad Priama Akcia - anarkokommunistisk organisation för arbetare. Priama Akcia betyder Direkt aktion, det var det enklaste namn vi kunde komma på. Från början tänkte vi kalla gruppen ”Frihetligas solidaritet mellan arbetare och studenter” vilket vi i slutändan tyckte kändes rätt fånigt. Direkt aktion står för vad vi tycker är grunden för anarkism.

CSAF och PA är de enda öppet anarkistiska organisationerna här. PA arbetar med att starta ett anarkosyndikalistiskt fack och är en sektionsmedlem av International Workers Association (IWA-AIT). CSAF är sektionsmedlem i Federation of Anarchist Groups (IFA).

Tyvärr har den organiserade anarkismen i Slovakien stagnerat till viss del. Under 2004 har vår aktivitet varit ganska låg, vi tycker ändå att det har skett en utveckling av PA och CSAF under de senaste fem åren. Ett problem är att få medlemmar stannar kvar under någon längre period. De senaste månaderna har vi dock anordnat några föredrag om frågor som EU, anarkafeminism (hållt av en slovakisk medlem i en anarkafeministisk grupp bildad i Tjeckien) och 8 mars-aktiviteter.

Vad gäller repression så har det än så länge inte förekommit några allvarliga fall av förtryck eller repression mot oss som grupp och det som skett har varit begränsat till polistrakasserier under protester. I de flesta fall har det rört sig om att visa ID. En gång vägrade gränspolisens att låta två av våra medlemmar korsa gränsen till Tjeckien, eftersom de var med på en lista över folk som blivit identifierade under demonstrationer.

Dåligt förtroende för facken

I Slovakien finns det ungefär 2,5 miljoner människor i arbetsför ålder och få av dem är fackanslutna. Antalet medlemmar i fackföreningar har minskat från nästan två miljoner 1989 till 700 000 under 2002-03. Människor har förlorat förtroendet för facken eftersom de är totalt inaktiva i tvåpartsavtal. De framgångar som uppnåtts i trepartsavtal är små jämfört med den sociala och ekonomiska utvecklingen.

”Vi tror att vi måste bryta vår föreställning om utanförskap och bli tydligare med att visa att vi verkligen är en del av folket.”

Det är ett känt faktum att även de som är medlemmar i facket har väldigt lite förtroende för dessa. Enda anledningen att de fortsätter vara medlemmar är för att de alltid varit det, och runt jul får de en liten present och kanske kan resa till något rekreationscenter eller liknande.

Facken erkänner att de i dagsläget inte förmår att locka unga arbetare att ansluta sig. Det finns folk som tycker att fackföreningar är kvarlämningar från kommunismen och istället är det nyliberalismen och högerteorier som lockat unga människor. Nyligen tog regeringen bort trepartssystemet, så nu är facken endast en rådgivande part. Förut fanns det ett tvång att göra ett generellt avtal obligatoriskt för alla tre parter, arbetsgivaren, facket och arbetstagaren, vilket inte längre existerar. Det pågår försök att starta nya oberoende fack och det är väldigt roligt och peppande att PA har fått erbjudanden om att var med i processen.

Samarbete och fiendskap

CSAF har flera lokala grupper i ex-Tjeckoslovakien. Slovakiska och tjeckiska grupper har nationella landsmöten cirka en till två gånger per år och det finns också ett gemensamt tjeckiskt-slovakiskt möte minst en gång om året. PA har två

regionala grupper, i Bratislava och i östra Slovakien. De har i sin tur möten flera gånger om året och var andra till tredje år hålls ett nationellt landsmöte.

Relationen mellan de två organisationerna har pendlat genom åren. Från samarbete till mer eller mindre öppen fiendskap som präglats av oförmåga att samarbete och hård kritik. Nyligen inleddes glädjande nog en ny process av samarbete och samgående. Ett exempel på detta är publiceringen av den gemensamma tidningen Podaj Dalej (Skicka Vidare) som startades sommaren 2004.

Aktioner

Strategierna vi använder oss av har varierat mellan åren. Vad gäller PA har vi oftast, och med jämna mellanrum, gjort solidaritetsaktioner och spridit tidningar. Vi har stått framför ambassader i samband med toppmöten i Prag 2000 och Genua 2001. En del av våra solidaritetsaktioner skedde tillsammans med ABC, som för tillfället ligger nere med sin verksamhet. Vi har även skickat brev och fax för att stödja strejkande och protesterande järnvägsarbetare och lärare, samt spridit tidningar under fackdemonstrationer och strejker.

Att vi det senaste året inte kunnat vara lika aktiva beror bland annat på att vi jobbar eller studerar, men ibland även på grund av bristande intresse hos en del medlemmar, också dålig eller sen information om aktioner från facken eller andra arrangörer har spelat in. Den senaste tiden har både CSAF och PA minimerat organiserandet av egna demonstrationer för att vi inte anser att våra egna demos eller happenings har varit tillräckligt effektiva. Till exempel var 2004 första gången anarkisterna inte organiserade något på första maj. Vi hoppas, och vill, kunna koncentrera oss mer på samhällsaktiviteter med en verklig effekt. Tyvärr är vi inte där ännu.

Ett språk som alla förstår

Just nu har vi nått en punkt där vi omprövar de metoder och det språk anarkister använder sig av. Omprövandet är konstruktivt och öppnar upp för nya sätt att jobba på. Det bästa exemplet är ”Podaj Dalej” som är väldigt annorlunda

från andra anarkistiska publikationer i Slovakien och Tjeckien idag. Den nya synen består i att använda ett språk som kan förstås av människor utanför aktivistkretsen. Vi påstår att den nya synen är kritisk mot den ghettomentalitet som är vanlig inom den tjeckiska såväl som slovakiska rörelsen. Vi tror att vi måste bryta vår föreställning om utanförskap och bli tydligare med att visa att vi verkligen är en del av folket, och det behövs göras på ett sätt som förstås av många människor, inte bara av akademiker eller redan politiskt aktiva som är hemma i den politiska terminologin.

Detta nytänkande är tydligare i Slovakien än i Tjeckien. Där verkar det som att aktivisterna fortfarande tror på sina gamla tillvägagångssätt och snarare förstärker sin ghettomentalitet än dämpar den. Jag personligen tror att många aktivister vet att vi sitter i en svår situation, men det råder delade meningar om hur vi ska ta oss ur problematiken. Många väljer en väg som bara resulterar i att göra situationen värre.

Till exempel, om vi ska använda ett språk som folk på gatan och i hemmen använder istället för att säga saker i ett enda svårt ord, vet många inte hur de ska göra. Jag menar, varför använda kapitalism eller anarkism eller någon annan -ism i en artikel tio gånger om? Varför inte istället beskriva i fler ord vad vi försöker säga. I Slovakien är folk utanför ghetton totalt utanför den terminologin och de känner sig inte inbegripna i vårt mål. Vill vi informera folk och förklara saker eller vill vi medverka till att de känner sig nedtryckta när de inte förstår vad vi försöker säga? Tänk själv tillbaka på när du första gången försökte förstå innehållet i den

anarkistiska litteraturen. Kanske borde vi även överväga möjligheten att vi själva inte förstått allt rätt? Så varför försvåra för folk som visar lite intresse i politik, och som lönearbetar bort sina liv varje dag? Om vi vill nå dem, låt oss visa lite förståelse! Detta verkar vara svårt för en del aktivister och jag tror att det delvis beror på de sociala relationer vi har. De flesta aktivister spenderar sin tid med andra aktivister och förlorar kontakten med folk utanför aktivistkollektivet. Så även om det kan finnas en reflektion över att något är fel, finns det samtidigt strukturer som hindrar oss att ta oss utanför aktivistkretsen.

Tips är välkomna

Ett av våra mest akuta problem är bristen på pengar. Utan hjälp utanför Slovakien skulle vi inte kunna fortsätta med en del av våra aktiviteter. Till exempel kommer vi snart få problem med finansieringen av ”Podaj Dalej”. En del av ekonomin kommer från stödprojekt som försäljning av cd-skivor, kassetter och t-shirts, men det räcker inte hela vägen. Det finns tusen saker vi vill göra, men det är svårt att enas runt en enda som vi borde satsa på när det gäller social kamp. Det är ett område vi är ovana i och alla nya synvinklar och idéer är till stor hjälp för oss. Om du har några tips, var inte rädd för att kontakta oss. Än så länge har vi börjat tänka på saker liknande planka.nu-kampanjen, men alla idéer är välkomna!

Jag valde att skriva om organiserad anarkism, vilket gör hela bilden av vad som pågår här socialt, ekonomiskt och politiskt en smula ofullständig. Om du vill veta mer om oss, skriv gärna till oss.★

Med anarkokommunistiska hälsningar
Michal Tulik
Internationell sekreterare PA-IWA

Slovakien blev fritt från unionen Tjeckoslovakien 1993.

IFA är en internationell med grupper som spanska FAI och liknande, medan IWA är en internationell anarkosyndikalistisk sammanslutning. Begreppet anarkokommunistisk som det används i Slovakien stämmer bra överens med vårt ”västerländska” användande av anarkosyndikalism.

Den anarkafeminsistiska grupp som nämns i artikeln är öppen för båda könen. Överhuvudtaget har CSAF och PA en ambivalent ställning till separatism, som de inte använder i sitt arbete.

Kontakt:
Priama Akcia
PO Box 16
840 08 Bratislava 48
Slovakia SVK
www.csaf.cz
priamaakcia@ziplip.com

Priama Akcia stödjer facklig kamp i Slovakien

ETT NYTT FACK ÄR FÖTT. I september 2004 bildades en förhandlingskommitté med fem medlemmar i Neusiedler i Ruzomberok. Det var första gången en förhandling blev offentlig och inte bara i vissa kretsar. På bara några dagar hade en petition som lagts ut skrivits under av 1200 människor, vilket är 90 procent av alla anställda, med krav på bland annat löneökningar. Flera stormöten hölls där det fastslogs att ett nytt fack skulle skapas och diskussioner om paragrafer, sociala program, och utformning av kollektivavtal hölls.

I november registrerades det nya facket under namnet Papier med över 350 ansökningar om medlemskap. I oktober blev förhandlingskommittén inbjuden att förhandla med ledningen för företaget. Men vad som istället hände var att de fick en timme på sig att samla ihop sina saker och gå hem. De beskyldes för att ge företaget dåligt rykte, både i Slovakien och utomlands, och fick sparken. Allt detta trots att kommittén gick den "rätta" vägen och lade fram petitionen efter Slovakiens konstitution!

Hittills har totalt nittion medlemmar av det nya facket fått sparken. Ledningen har på flera sätt hotat folk och till och med representanter från det gamla facket har uppmanat folk att inte gå med i den nya organiseringen.

Kravet från arbetarna är:

Att uppsägningarna omedelbart ska upphöra.

Att de som sparkats ska återanställas.

Att det nya facket ska accepteras och att dess medlemmar inte ska straffas för sitt engagemang.

Att kraven som förhandlingskommittén lade fram ska godkännas och tillgodoses.

Vi tycker att det är viktigt att stödja den här kampen i Slovakien eftersom det är första gången folk försöker skapa nya fack och bli av med de gamla byråkratiska. Det nya facket fungerar bland annat genom stormöten för beslutsfattning och medlemsavgift sker proportionerligt efter industrilönen. Kämparglöden är stor eftersom människor längtar efter att saker ska göras på effektivare sätt.

Priama Akcia har kontakt med Papier-facket och stödjer deras kamp. Vi hoppas att ni vill hjälpa till och uppmanar alla att stödja dem. Att göra aktioner i en nationell bransch mot ett multinationellt företag kräver stöd då arbetarna utsätts för stor psykologisk press från både företaget och det traditionella facket.★

Priama Akcia

För stöd: Maila Priama Akcia eller direkt till Papierfacket på sativa@zoznam.sk

Stöd Aleksei Cherepanov

NYLIGEN FICK VI veta att rätten i Sovetskidiistriktet i Krasnodar kommer att ta upp Cherepanovs fall redan den elfte november. I september tog appellationsdomstolen (som tidigare beslut kan överklagas till) i Krasnodar ett beslut som ändrade Sovetskidiistriktets domstolsbeslut, som tidigare hade frikänt Cherepanov från alla anklagelser. Detta var efter ett överklagande från åklagaren, som gjordes på ett mycket oklart och olagligt sätt. Nu tar Sovetskidiistriktets domstol upp fallet igen, även om ett överklagande mot appellationsdomstolens beslut fortfarande väntar. Här är ett brev från Cherepanov:

Hej kamrater!

Ett stort tack igen till er alla för stöd och omtanke! Nu är det uppenbart att allt som hänt har varit en provokation från FSB (säkerhetspolisen) för att kunna väcka åtal mot mig och Dima (Ryabinin, redaktör) enligt paragraf 280 i ryska kriminalakten. Anklagelsen löd "uppmaning till att störta demokratin", med Avtonom som det primära målet.

Från första dagen, den tolfte maj, när de placerade gräs på mig på vägen till det militära centret, gjordes allt på order av FSB. De gav muntliga order till Gosnarkokontroll (GNK) att sätta dit mig för droger för att jag skulle kunna låsas in. Vid ett informellt snack med min advokat, erkände en av cheferna för GNK i Krasnodar att droger hade planterats

i mitt hem vid en husrannsakan som skedde 19 maj, fast av FSB, inte GNK. En utredare berättade att de ville starta ett åtal enligt paragraf 280 (utgivande av samhällsomstörtande litteratur med uppmaning att störta nuvarande demokrati), och det var därför som jag blev häktad. Som tur var kunde jag använda mitt examensarbete om radikala publikationer med referenser till just den litteratur som de ville åtala mig för att vara ansvarig utgivare för, som försvar inför en eventuell rättegång. Det gjorde att de var tvungna att släppa åtalet. Så jag kan säga att examensarbetet räddade mig. Enligt vad säkerhetssnuten sa kollade de med mina kompisar och kom fram till att jag var anarkist, involverad i subversiva aktiviteter och säkert en massa annat utöver det.

Problemen med Dima före hans frigivande var inte heller några sammanträffande. Han flyttades från ett lågsäkerhets fängelse i Dvubratska till Ust-Labinsk, där FSB skulle ha hämtat honom, enligt chefen för Dvubratska. Det ser ut som att FSB ville ha både mig och Dima anklagade för att vara en extremistisk grupp enligt paragraf 280. En informatör, som jobbar med FSB, vittnade mot Dima och gav dem information om mig. Säkerhetssnuten drog tillbaka sina planer andra juli när min advokat gav dem ett vittnesmål från mitt institut som sa att jag faktiskt höll på att skriva ett examensarbete där jag använde det

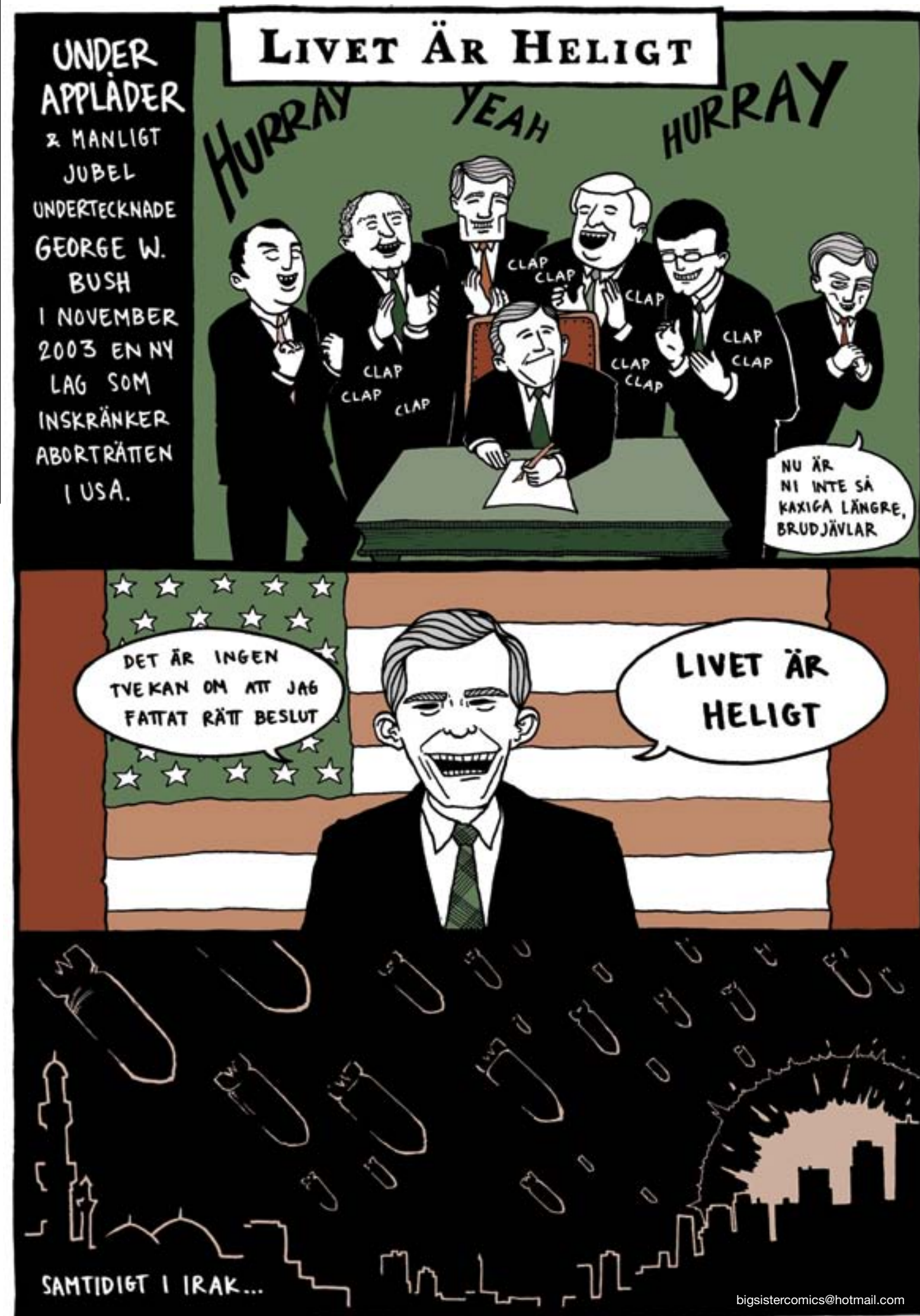
konfiskerade materialet. Jag blev även hjälpt av splittringar mellan GNK och FSB, eftersom GNK inte har så mycket till övers för säkerhetspolisen.

Men de släppte inte helt taget om mig, och eftersom de senaste numren av Avtonom har lagrats hos mig tror jag att de fick reda på det. Problemet från tidigare var rättens beslut att materialet jag hade var extremistiskt, men eftersom jag inte publicerat det, bara studerat det, kunde jag inte fällas. Jag är fortfarande förvånad över att säkerhetspolisen aldrig kom under min häktetid. Det är inte fråga om att jag skulle ha snackat med dem, men de skulle ställt mig inför valet att "snacka annars vi kommer att sätta dit dig på droger, ammunitionsinnehav och hela köret".

Redan innan alla problemen började var säkerhetspolisen intresserade av mig, de frågade runt på universitetet och några gånger kom de hem till mig när jag var borta. Så nu vet jag att om FSB visar ett intresse för dig, kan du förvänta dig provokationer. Det är alltså dumt att bara slappna av, istället måste vi förbereda oss på trubbel. Kampen fortsätter! Säkerhetspolisen är folkets fiende!★

Aleksei Cherepanov

Avtonom har flera gånger haft problem med polisen. Det är en radikal tidning som ges ut i Ryssland av aktivister.

Män har ett kollektivt ansvar

I MITTEN AV OKTOBER hade Genusgruppen på Socialhögskolan i Lund bjudit in en kvinna från Amnesty att prata om våld mot kvinnor i nära relationer, som hon hade skrivit en rapport om. Föreläsningen var frivillig för alla socionomstuderande, obligatorisk för studenterna på termin ett, men hörsalen blev glatt överraskande smäckfull ändå. Det förvånar mig att hela första terminen, som handlar om socialt arbete inte tar upp kvinnomisshandel som ett stort tema på fler sätt än en enda föreläsning. Den var dessutom inte initierad av skolläningen, utan av Genusgruppen. Men men, bättre än inget alls och jag hoppades innerligt på att vissa suspekt sexistiska snubbar i min klass skulle infinna sig och förhoppningsvis få en och annan tankeställare i hårdsnubb-hjärnan. För tyvärr tror jag att det hade stor påverkan på framförallt killarna att det var just Amnesty och inte någon kvinno- eller tjejjour eller annan organisation med feministiskt fokus som höll i föreläsningen. Så jävla sorgligt, men jag tror att många då hade avfärdat det hela som ”feministtjat”.

Föreläsning av Amnesty
Föreläsaren pratade inledningsvis om att våld mot kvinnor naturligtvis kan analyseras ur olika perspektiv, men förklarade att hon valt det strukturella perspektivet. Hon har alltså sett på våld mot kvinnor som ett samhällsproblem som existerar på grund av patriarkala strukturer i samhället, den skeva maktfördelningen mellan könen och den stereotyper och polariserade synen på mansrollen och kvinnorollen. Det är dessa samma strukturer som ger

våldet näring, oavsett i vilken kultur eller samhälle det utförs i och även om våldet mot kvinnorna ser olika ut. Alltså, i ett patriarkat är alla män potentiella förövare.

Det är också dessa strukturer som gör att mäns våld mot kvinnor skiljer sig ifrån annat våld. I statistiken förekommer mäns våld mot män oftare än det mot kvinnor,

men våldet ser väldigt annorlunda ut och har helt olika syfte. Om män slåss med varandra offentligt på gatan så sker istället våldet mot kvinnor i hemmet långt bort från all insyn och förövaren har ständig tillgång till sitt offer. Det sker ofta försök att lägga över skulden och ansvaret på kvinnan och polisen väljer att kalla hustrumisshandel för ”familjeärl som urartat” eller att ”hon provocerade honom tills han tappade kontrollen”. Snarare än detta så pekar mycket på att våldet oftast är avsiktligt och planerat. Föreläsaren berättade att männen lindar sina händer och slår mot kvinnans mjukdelar för att det inte ska synas något, att ljudet på stereon höjs för att grannarna

inte ska höra och att gardinerna dras för. Genom våldet binder han kvinnan till sig och bibehåller sin auktoritet.

Få kvinnor vågar anmäla
Föreläsaren visade också kriminalstatistik och berättade om hur extremt få av kvinnorna som vågar anmäla männen. Dels av rädsla för bestraffning, men också på grund av att de trodde att det skulle vara meningslöst och att ingenting skulle hända. Många kvinnor vågar inte vända sig till socialen av rädsla att förlora sina barn.

Statistiken över våldtäkter visade att under 2003 anmäldes 2560 våldtäkter, vid de allra flesta var förövaren en bekant. Av dessa dömdes endast 146 förövare till straff. De flesta utreddes aldrig. Beräkningar visar att dessa 2560 våldtäkter utgör bara 15 procent av hur många som verkligen begås!

Föreläsaren fokuserade sedan på hur det skulle gå att arbeta för att polisen skulle prioritera våldtäktsutredningar och kvinnomisshandelsfall och för att få fler kvinnor att anmäla. Huruvida en kvinna som utsatts för våld eller våldtäkt ska anmäla eller inte, råder det ju väldigt delade åsikter om inom den utomparlamentariska rörelsen, men det är inte något jag tänker gå in på här.

Svårt för män att lyssna
Det som förbryllar och upprör mig mest efter den här föreläsningen är de män som satt i hörsalen och lyssnade. Av åhörarna kan endast 15-20 procent ha varit män, likväl var det män, män, män som upptog värdefull tid ifrån föreläsningen med sina egon och det var det strukturella

perspektivet som tydligen var alltför svårsmält.

Så var vi där igen, vid det gamla härliga ”du-kan-väl-ändå-inte-mena-att-JAG-skulle-kunna-slå-en-kvinna???” och ”det-måste-väl-verkligen-gå-att-hitta-nåt-fel-i-hjärnan-på-män-som-våldtar???”. Jag som kvinna kan bara inte förstå denna upphakningsgrej hos män i försvarsställning. Visst, kan jag väl fatta att vi som första reaktion ser på oss själva, men sen då? Varför kan inte dessa män vidga sitt perspektiv litegrann och se att de faktiskt är en del av den överordnade gruppen i samhället, vare sig de vill eller inte, eftersom vi lever i ett patriarkat. Kan de inte se att de har makt i jämförelse med kvinnor? Någon sa till mig att om han påstod att alla kvinnor är potentiella horor så skulle nog jag gå i försvarsställning. För det första så är horor inget hot mot män som grupp, så som våldtäktsmän är emot kvinnor. För det andra, visst kan jag väl se att i ett samhälle där kvinnor är handelsvaror och sexobjekt, så är det väl klart att alla kvinnor i olika situationer och av olika anledningar kan vara potentiella horor, men det är inget jag behöver snöa in på och bli kränkt av, istället kan vi börja diskutera hur vi ska motarbeta de samhällsstrukturer som möjliggör detta!

Mäns kollektiva ansvar
Vad ska vi göra för att inte fastna här? Vad i hela friden ska vi göra för att komma vidare i diskussionen? Vi står inför ett fruktansvärt samhällsproblem där hälften av världens befolkning varje sekund riskerar hot om våld och sexuella övergrepp på grund av sitt kön. Ändå kan vi aldrig komma åt problemet eftersom vi kör fast halvvägs i diskussionen så fort någon man känner sig sårad, kränkt och påhoppad. Det enda debatten kring våld mot kvinnor har kommit att handla om är huruvida män som kollektiv har ansvar eller inte! Till och med här i diskussionen om kvinnors säkerhet tar män åter upp all plats med sina egon. Även inom den radikala vänsterrörelsen verkar många killar ha denna tendens.

Känner du som man dig påhoppad för att du vet att du aldrig skulle utsätta en kvinna för övergrepp? En viktig sak att

påpeka då är hur ska alla kvinnor kunna veta att just du är en schysst kille? Om någon frågar en kvinna hur hennes bild av en våldtäktsman/förövare ser ut så kan vi vara synnerligen säkra på att hon inte börjar beskriva en nära bekant. Likväl begås majoriteten av alla övergrepp av just kvinnans närstående. Män som hon litade på till hundra procent. Alltså, eftersom vi inte kan hitta någon gemensam nämnare för bilden av en våldtäktsman så är ur kvinnors synvinkel alla män potentiella förövare.

Här kommer mäns kollektiva ansvar in i bilden och att inte låta sina egon ta fokus från det huvudsakliga problemet, för om någon missat det så är det våldet mot kvinnor som är problemet, inte att vissa

”Någon sa till mig att om han påstod att alla kvinnor är potentiella horor så skulle nog jag gå i försvarsställning. Men för det första så är horor inget hot mot män som grupp, så som våldtäktsmän är emot kvinnor.”

män känner sig kränkta och påhoppade. Det finns en myt om att det är ett fåtal psykiskt sjuka män som misshandlar och våldtar, men hur skulle dessa få hinna med att misshandla och våldta så mycket som det finns kvinnor som blivit just misshandlade och våldtagna? Är verkligen så pass stor del av vår manliga befolkning psykiskt sjuka?

Vad du som man kan göra
Mansgruppen Malmö har i en insändare i Sydsvenskan skrivit att eftersom det är män som grupp som är orsak till kvinnors rädsla och begränsade rörelsefrihet, så är det också mäns ansvar att ta itu med problemet. Även om du som man är

säker på att du inte skulle våldta eller misshandla en kvinna så kan du arbeta aktivt för en miljö fri från sexism. Säg ifrån när män i din omgivning slänger ur sig kvinnoförnedrande kommentarer. Tyvärr så har män en tendens att lyssna mer på andra män än på kvinnor, så visa att du inte håller andra män om ryggen just för att de är män och säg ifrån!

Om du är ute på kvällar och nätter och ser en ensam kvinna så visa respekt och håll distans, kom ihåg att det inte går att se på just dig att du är en schysst person, därför är det onödigt att skapa eventuell oro.

Diskutera med andra män
Eftersom de flesta våldtäkter och misshandlar äger rum i ett parförhållande betyder det att de är svårare att upptäcka. Men om du ändå ser en man kränka en kvinna så ingrip! Kanske är vi på tok för rädda för att lägga oss i, ändå hävdar vi gång på gång att det privata är politiskt, till exempel vad vi handlar för varor, vad vi säger och hur vi beter oss. Det är inte okej att kränka en kvinna trots att hon är ens fru/flickvän. Det är inte heller okej för att förövaren råkar vara en bekant eller vän.

Diskutera detta med andra män! Starta eller gå med i en mansgrupp och prata om mansrollen. Många kvinnor gör som bekant redan detta i separatistiska grupper, men det är viktigt att inte sluta sig helt, utan ha en ständig dialog förs med kvinnor och kvinnogrupper. Män har, liksom kvinnor, allt att vinna på ett samhälle fritt från sexism. Även om mansrollen är överordnad kvinnorollen så förlorar också män på att vara begränsade till det som könsroller erbjuder. Så länge män känner sig tvingade att leva upp till sin mansroll kommer antagligen våldet mot kvinnor att bestå.★

Mae (socionomstuderande) och Mansgruppen Malmö

Rapporten ”Mäns våld mot kvinnor i nära relationer” går att hämta på Amnestys hemsida www.amnesty.se eller maila info@amnesty.se.

Anarchist Black Cross

www.abc-sweden.org

ABC är en del av ett internationellt nätverk av autonoma grupper och individer som stödjer anarkister, revolutionära klasskampsfångar och andra som fängslats när dom gjort motstånd mot det rådande systemet. De fängslade kamraterna är en aktiv del av motståndet och kommunikationen mellan kamrater innanför och utanför murarna inspirerar till ökat motstånd. Eld och stenar mot staten och dess fängelser!

Vi är för tillfället i stort behov av ekonomisk hjälp eftersom flera fångar vi stödjer kommer att utvisas. Läs mer på vår hemsida.

European Social Forum, London 2004

– en aktivists tankar och upplevelser

ÅRETS ESF TOG plats i London, kapitalismens hjärta i Europa. Redan när jag steg av bussen från flyget möttes jag av monster till tunnelbanespärrar och övervakningskameror i varenda gathörn. Tillfällan för autoreduktion (snatta, plank) verkade minimala, men lyckligtvis skulle det snart planeras motstånd mot detta.

Årets officiella ESF-process har kännetecknats av auktoritära krafter, som SWP och Londons borgmästare ”Red” Ken Livingstone, därför valde Europas autonoma att samlas i autonoma ESF-forum.

Forumet var lokaliserade runt om i stan, på universitet och i ockuperade sociala center. Alla innehöll workshops och aktionsplanering på olika teman och skulle pågå i ”fem dagar och fem nätter”. Det största var ”Beyond ESF” som hölls på ett universitet. Varje dag var det workshops: mot G8 i Skottland, öppna gränser och global migration, autonomi och kamp, prekaritet, zapatism, repression och kontroll. Tusentals aktivister från hela Europa hade samlats för att diskutera gemensamma kamper och koordinera kampanjer.

Konsensus är inte alltid bra

Den första dagen, torsdag, var det dags för vårt kära Planka.nu att tillsammans med ”Berlin Gratis” föra ut vår politik. Det fick stor genomslagkraft och många ville vara med på aktionen som skulle ske på fredagen. Tyvärr så resulterade workshopen inte i någon konkret diskussion om hur londonborna kan skapa något liknande på lång sikt, men ett intresse föddes som förhoppningsvis leder till att de skapar en egen taktik för att öppna upp London.

Senare på eftermiddagen var det dags för den första aktionen. Den skulle ske mot

flyktingförvaret och passkontrollen vid en stor tågstation där tågen från Frankrike kommer in. Samtidigt som vi i London gjorde vår aktion skedde också aktioner i Calais i Frankrike och i Dover, den första orten i England som tågen från Frankrike kommer till. Cirka 100 personer mötte upp en 30-manna sambaorkester i rosa blocket-mundering för att tillsammans ockupera området för passkontroll. Det skedde bokstavligen med buller och bång samtidigt som det ropades slagord mot Fort Europa och delades ut flygblad. Oturligt nog var de flesta i rosa blocket vänner av konsensus i alla lägen. Mitt i alltihop satte de sig ner i en ring och ville att vi tillsammans skulle bestämma vad vi skulle göra med aktionen. En snut satte sig också ner i konsensusringen och började diskutera. Rosa blocket reagerade inte på detta utan började bara klaga på att snuten inte pratade till alla och dessutom för tyst. Många försökte påvisa att detta var helt fel läge för ett konsensus-beslut, dessutom med snutar mitt ibland oss, men de ville inte lyssna. Några av oss stod utanför konsensusringen, besvärade över att inte kunna förändra situationen. Rosa blocket och snuten kom fram till en kompromiss, vi fick stå vid sidan av och dela ut flygblad till tågresenärerna. Det kontrollerades i alla fall inte några pass.

Planka fixade party

Nästa dag var mest ägnad åt G8 mobilisering. Nätverket Dissent!, som bildats för att koordinera motståndet mot G8-mötet i Skottland nästa år, höll workshops och praktisk träning. En grupp vid namn CIRCA, Clandestine Inseigent Rebel Clown Army, höll i aktionsträning och visade hur det bäst går att kombinera humor med motstånd. Innan hade jag fått uppfattningen om att de förde en intressant politisk praktik, men de verkade vara ena riktiga clownerna.

WOMBLES, Sociala centret Siperia (Finland) och Globalisering Underifrån höll en workshop om sociala center. Våra erfarenheter om att vara inkluderande och öppna i våra aktioner hade gett liknande bra resultat. Barrikader är helt enkelt inte alltid så gästvänliga trots deras effektfulla skepnad. Efteråt var meningen att folk skulle ut och ockupera ett nytt socialt center, men WOMBLES som styrt upp hela Beyond ESF hade ingen kraft kvar.

Planka-aktivister och spanska Yomango (som är experter på att befria varor) rykte istället in och bjöd på massplankning, gratis mat och alkohol. Snuten hade börjat sätta in hårdbevakning på oss så festen i tunnelbanan blev tyvärr stoppad, men partyt utvecklades istället snabbt till en spontan gatufest.

Nu började snutarna bli riktigt nervösa och satte sig därför i fullastade pikéter utanför de största autonoma forumen för att filma alla som gick ut och in. På söndagen skulle den stora demonstrationen hållas och polisen var fortfarande rädda för ett nytt 18 juni 1999 när hela Londons finanscentra gick i kras. Ingen brydde sig om provokationen och allt fortsatte som planerat.

Antikapitalism är Antifascism

På lördagen hölls några workshops i det officiella ESF som ordnades av NEAN, North European Antikapitalist Network, ett nätverk baserat på People Global Aktions principer. Eftersom det officiella ESF kostade mycket pengar delades det så klart ut ”hittade” biljetter på Beyond ESF så alla kunde gå ändå. Tyska Avanti, en fransk fackförening, polska UNITED, brittiska UNITED, en österrikisk professor och danska Antifa berättade om faran i extremhögerens bruk av vänsterretorik och antiglobaliseringsfraser. Deras slutsatser var att globaliseringsrörelsen och antifascister måste ha ett tätare samarbete. Detta är väldigt viktigt och måste ske för att vi ska kunna skapa ett kraftfullt motstånd mot kapitalismen och fascisterna. Om antifascister och globaliseringsrörelsen tydligt markerar sin hållning och samarbetar kan vi bryta sönder fascisternas argument och slå dem tillbaka. I Sverige och i övriga Europa skyller fascisterna sociala och

ekonomiska problem på invandrare, fast det ju egentligen beror på den politik de ekonomiska och politiska makthavarna för. På så sätt kan de finna sympatisörer när de kommer med en enkel ”lösning” på problemen. Därför är det också viktigt att knyta samman sociala kamper och antifascism eftersom det i grunden handlar om samma frågor. Globaliseringsrörelsen och antifascismen måste närma sig varandra för att klasskampen ska kunna stärkas.

Prekariatet organiserar sig

På eftermiddagen samlades ”Europas prekariat” för att diskutera hur våra kamper ser ut och hur vi kan förena dem. Filmer från olika aktioner visades och det pratades om hur motståndet har förts i respektive land. Mötet resulterade i en gemensam europeisk första majkampanj för 2005 med temat prekarisering.

På kvällen var det dags för teoribildning om hur vi kan skapa en gemensam identitet för att kunna knyta ihop våra kamper, eftersom våra europeiska arbetsförhållanden är mycket lika. Salen var proppfull med människor och diskussionen inleddes av Michael Hardt, en av författarna till Imperiet, representanter från svenska Kvinnopolitiskt Forum och italienska Chainworkers. Diskussionen tog fart och det blev mycket intressanta teorier om hur flexibiliseringen av arbetet påverkar oss och vad för krav vi bör ställa när vi gör motstånd mot denna utveckling, som sker i en nyliberal ekonomi där kunskap och känslor blivit en viktig handelsvara. Den intressantaste diskussionen fördes till största del av Kvinnopolitiskt Forum. Den handlade om att det immateriella arbetet, som alltid utförts obetalt av kvinnor, nu har fått större betydelse i arbetet. När bearbetning av känslor är en stor del av arbetsuppgiften blir arbetet ännu mera alienerande, eftersom det är din förmåga att vara människa som blir en del av produktionen.

Avslutningen

På söndagen var det dags för den stora avslutande demonstrationen. Trots separata forum hade vi tidigare beslutat oss för att gå med det i officiella ESFs demonstration. NEAN ordnade ett antikapitalistiskt block med parollen ”SMASH CAPITALISM Against Precarity - reclaim flexibility!” Vi hade mobiliserat med affischer och flygblad, där det också stod om våra workshops. Självklart var det morgonpigga snutar på plats samtidigt som oss organisatörer, för att trycka upp sina filmkameror i ansiktet på oss. De var mycket måna om att få med alla på bild och filmade därför från två olika håll samtidigt. Vårt ljudteam började snart spela musik och samtidigt

anslöt sig Indymedia, otroligt på hugget eftersom deras servrar hämtats av FBI tidigare i veckan, och karnevalsblocket röjde till sköna sambatakt. Många valde att gå i det antikapitalistiska blocket eftersom resten av demonstrationen var en urvattnad antiBush-demonstration, tömd på politiskt innehåll. Precis då demon skulle börja fick vi höra att cirka femtio kamrater blivit stoppade av snuten vid en tunnelbanestation. Vi valde att fortsätta i demon för då skulle de kunna ansluta sig längre fram. Ungefär halvvägs fick vi höra att snuten nu misshandlade de fångade personerna, vi var då mitt på en bro och kunde inte vända eftersom många av de 70 000 personerna i demon var bakom oss. I slutet av bron hörde vi att våra kamrater hade släppts och var på väg till demonstrationen igen. Vi fortsatte hela vägen till uppsamlingsplatsen och väl framme var det antikapitalistblockets cirka 1000 deltagare som tog uppmärksamheten från de ointressanta talen. Snart anlände våra tidigare hållna kamrater, de ville upp på scenen och berätta om snutens uppträdande. Detta tilläts inte utan istället skickade det officiella ESF snuten på oss som arresterade flera personer, bland annat från Indymedia och WOMBLES. Trots en tråkig avslutning var det antikapitalistiska blocket mycket lyckat och vi fick mycket bra reaktioner från deltagare och åskådare.

Framtiden

Blandningen av teori och praktik gjorde det som diskuterades verkligt. En resa som denna ger inspiration och kraft att fortsätta kampen på hemmaplan, när du kommer hem är det viktigt att dela med dig av det du lärt dig för att kunna föra ett effektivt motstånd. Det är viktigt att tänka globalt och agera lokalt.

Det var viktigt att motståndet mot G8 fick chans att träffas och skapa ett

internationellt nätverk. Nästa år är det Skottland som gäller, för det är också viktigt att agera globalt mot de stora kapitalistiska institutionerna som styr vår värld.

De intressantaste diskussionerna handlade om erfarenheterna av våra allt mer osäkra arbetsförhållanden och hur våra olika kamper mot dessa kan utvecklas. Därför är den gemensamma första majkampanjen för 2005 så intressant, den sätter prekariseringen på dagordningen och möjliggör ett uppmärksammande av kapitalets senaste strategier för att splittra arbetarklassen.

Kampen fortsätter! Vi syns på gatan.★

Jennifer

AFV_sthlm@yahoo.se
www.globaliseringunderifrån.org

Prekariat/prekarisering
– benämning av kapitalets omorganisering av arbetet som innebär mer osäkerhet och otrygghet för arbetarklassen genom t ex flexibilisering och osäkra anställningar. Liknande begrepp som används är housewifization.

Döden för Nordiska förlaget

VID LUNCHDAGS DEN 16 november fick ett tusental kunder till Nordiska Förlaget en överraskning i sin elektroniska brevlåda. Antifascistisk Aktion förklarade att de utan större svårigheter kommit över förlagets kundregister. Nazistiska webbforum och chattar hade under eftermiddagen präglats av misstänksamhet och aggression mot NF, något som tyder på att planerna på Nordiska förbundet - ett sista desperat försök att samla medlemmarna från det splittrade partiet Nationaldemokraterna - mycket väl kan dö i sina lindor. Nordiska förlagets hemsida var nere hela eftermiddagen på grund överbelastning. En kopia på brevet följer nedan:

*”Hej Konsument!
Ni får detta mail eftersom Ni är kund hos Nordiska förlaget. Ni har beställt förlagets katalog eller köpt material därifrån, och finns följaktligen inlagd i kundregistret. Precis som 1547 andra kunder.*

Ett sådant register måste man värda ömt. Det vore ju inte trevligt om det kom på avvägar, om 1548 nationalisters hemadresser, telefonnummer och epost-adresser skulle råka hamna i orätta händer. Sådana register förvarar man offline, krypterat och lösenordsskyddat. Vilket är raka motsatsen till hur Nordiska förlaget har förvarat Dina och de andra kundernas personuppgifter.

”Det är bara att konstatera att samhällsklimatet fortfarande är hårt för oss nationalister och politiska fritänkare”

Anders Lagerström, Nordiska förlaget

Nu har Nordiska förlagets kundregister just råkat ut för det otrevliga. Det har hamnat på avvägar. Närmare bestämt till nationalismens ärkefiende, på den yttersta vänsterkanten.

Vi i Antifascistisk Aktion kan inte annat än att tacka för den tidiga julklappen. Vi tackar Anders Lagerström för hans bristande respekt till sina kunder. För oss innebär det en fin inblick i den svenska nationella rörelsen. Det är ju inte varje dag man kommer över en textfil med personuppgifter på stora delar av den nationella rörelsen i Sverige.

Inom kort kommer Nordiska förlaget att kontakta dig och fråga om du inte vill bli medlem i deras nya nationella organisation, Nordiska förbundet. De kommer fråga om du inte kan hjälpa dem att dra in pengar till deras företag, genom att sälja deras produkter, genom att jobba gratis för dem som förbundsmedlem. Visst, nu när Nationaldemokraterna har självdött i interna bråk, när Nationell ungdom fortfarande styrs av den organisatoriska haveristen Klas Lund, när NSF fortfarande verkar mer intresserade av att marschera i koppel och bruna skjortor än arbeta med politik så är ju inte en ny nationell organisation något fel. Men då kan du också passa på att fråga representanten från förlaget, varför de tagit så lätt på säkerheten. Varför de levererat 1548 nationalister på ett silverfat till sina fiender. Och vad som garanterar, att om du blir medlem i det nya förbundet, att samma sak inte sker igen med dina personuppgifter.

God fortsättning, väl mött i Salem!★”

Afa

G8 återvänder till Europa 2005.

NÄTVERKET DISSENT! formades hösten 2003 för att koordinera radikalt motstånd vid mötet och för att bygga upp en varaktig antikapitalistisk rörelse i Storbritannien. Nätverket består av ett antal autonoma lokala arbetsgrupper som alla arbetar inom riktmärkena för Peoples’ Global Action (PGA).

En grupp inom Dissent! gav i oktober ut tidningen ”Days of dissent, reflections on summit mobilisations”, de uppmanar folk att läsa, inspireras och ta till sig av erfarenheterna inför sommarens möte. Dissent! kallar människor från hela världen att sammanstråla när G8 möts på Gleneagles Hotel i Perthshire, Skottland (cirka 6 mil norr om Edinburgh) för att avbryta mötet. The Peoples’ Global Action European Conference som hölls i juli 2004 i Belgrad stödjer detta upprop. De strävar även efter att skapa andra aktioner över hela världen på konferensens öppningsdag den sjätte juli 2005.

För kontakt och information:

daysofdissent@yahoo.co.uk (red för tidningen) + dissents egen hemsida <http://www.dissent.org.uk/>
Grupp 8 består av USA, Frankrike, Ryssland, Italien, Storbritannien, Japan, Tyskland, Kanada.★

Östeuropa är organiserat

Nedan följer lite olika hemsidadresser som startpunkt ifall du har intresse av att fortsätta följa aktiviteten bland grupper i Östeuropa.

www.abb.hardcore.it

Abolishing the borders from Below. Tidning som ges ut av östeuropéer bosatta i squatten Köpi, Berlin. Hemsidan uppdateras sporadiskt.

www.avtonom.org

Anarkistisk tidning i Ryssland.

www.alter.most.org.pl/fa

Alternative network for Eastern Europe -alterEE. Artiklar på engelska. Samlingsforum för organisationer, med många länkar till hemsidor.

www.pgaconference.org

Europeiska PGAs hemsida. Olika rapporter från PGA mötet i Belgrad finns länkat.

PGA-mötet i Belgrad 2004

Action

Global

Peoples

DET FINNS MÅNGA olika åsikter om sommarens europeiska PGA-möte i Belgrad beroende på vem som får berätta sin version. Många grupper samlades för seminarier, diskussioner och aktioner under ungefär en veckas tid utanför Belgrad i Serbien.

När jag förstod att Belgradmötet skulle organiseras enligt samma modell som PGA-mötet i Leiden (platsen för andra europeiska PGA-konferensen) var jag först kritisk. Inte bara för att jag troligen kan komma på effektivare sätt att spendera tusentals euro i östeuropa, men också för att jag antog att bristen på lokal infrastruktur, och infrastruktur generellt, skulle leda till en logistisk katastrof. Men katastrofen inträffade aldrig. Jag slår vad om att många från västeuropa fann situationen totalt kaotisk, men det var verkligen mycket mindre kaos än jag förväntat mig och även det kaoset var på grund av smått extraordinära anledningar, som att det var dåligt väder under fyra av de sex dagar konferensen höll på.

Den första punkten jag deltog i var tänkt att vara en träning för att hålla beslutsfattande genom konsensus på lördagmorgonen, men det slutade mest i skrikanden och anklaganden. Det var en rätt förvirrande situation som berodde på gårdagens inledning och konflikten mellan de olika organisatörerna till konferensen. En av de stora punkterna för motsättningar var om konferensen skulle var i Belgradsförorten Resnik eller Jajinci. Argumenten för Resnik var att det var en arbetarklassförort där många lokala aktivister bodde och hade kontakt med lokalbefolkningen, medan en skola och förskola i Jajinci, där konferensen slutligen skedde, hade övertaget i logistiska sammanhang. Ingen av sidorna var villiga att ge upp, så efter konsensusbeslutsstrukturen inom PGA, tror jag att lösningen att dela upp konferensen i två delar var den enda möjliga lösningen. Workshops skulle vara i Jajinci, och kvällsfester i Resnik. Tyvärr blev det en dålig lösning, eftersom kollektivtrafiken som förbinder de båda förorterna var dålig. Demokratiskt sett kan jag själv inte säga något om hur beslutet togs eftersom jag inte deltog i förberedelserna, men de

som var för Resnik hävdade att de diskriminerades i att de inte fick pengar ur budgeten till att ordna kvällsaktiviteter. Inte under någon punkt under konferensen togs frågan upp, fast det uppenbarligen borde ha skett om PGA ska anse sig leva upp till sin plattform.

Programmet var en av de mer kaotiska sidorna av konferensen. Programmet som kopierats och gavs till deltagare första dagen fick tas med en nypa salt. Den var baserad på formulär folk fyllt i när de anmälde sig till konferensen, men det var ingen justering efter tid, deltagare eller innehåll. Som tur är har kartong och tusch uppfunnits. Alla punkter i programmet som skedde kunde hittas i form av upphängda meddelanden på en vägg. Det här systemet funkade definitivt bättre än ett tryckt program, som hade fel tider, platser, inställda seminarier etc. Allteftersom konferensen fortsatte kom fler och fler deltagare på intressanta ämnen och satte upp nya seminarier och fortsatta tillfällen att diskutera idéer som kommit upp. Just till innehåll, och inte process, kan nämnas lyckade föredrag av studenter i en grupp från Ukraina, som kämpade mot korruptionen inom universiteten. De berättade att organiserade hade stött på repression i Ukraina, med bland annat attacker mot demonstrationer och uppbrutna och överfallna tältläger.

Söndagen var den stora dagen för planering av anarkistbussturen, det största projekt som började planeras på mötet. Idén var att under 2005 ordna turer med buss genom östeuropeiska städer med små anarkistscener som skulle kunna dra nytta av ett sånt besök. Förslag på aktiviteter var gatuaktioner, videovisningar, diskussioner och föredrag. Idén utvecklades långt och bara mindre detaljer stötte på oenighet, som att alla inte ville falla in under namnet anarkist, men hur roligt eller coolt är det med namnet ”En gemensam busstur”?★

Detta är ett hopklippt utdrag av Anttis artikel som kan läsas i sin helhet på engelska på Brands hemsida.

Peoples Global Action är ett globalt koordinerande nätverk för antikapitalistisk kamp. PGA bildades 1998 i Geneve, det växte fram ur zapatisternas globala möten för att binda samman sociala rörelser i syd och i nord. PGA har varit koordinerande för mobilisering och globala aktionsdagar till toppmötesprotesterna i Seattle, Prag, Göteborg och Genua. PGA har fem hållpunkter som bygger en plattform och binder det samman som nätverk:

1.Ett tydligt förkastande av alla former av kapitalism, imperialism och feodalism; alla handelsavtal, institutioner och regeringar som driver på en destruktiv globalisering.

2.Vi förkastar alla former och system av dominans och diskriminering inklusive, men inte begränsat till, patriarkat, rasism och religiös fundamentalism av alla läror. Vi hyllar principen om alla människors fulla värdighet.

3.En konfrontativ attityd, eftersom vi inte tror att lobbying väsentligt kan påverka sådana partiska och odemokratiska organisationer där det transnationella kapitalet är den enda verkliga agendasettaren.

4. En maning till direkt aktion och civil olydnad, stöd till sociala rörelser kamp och förordande kampformer som innebär maximal respekt för liv och förtryckta folks rättigheter. Uppbyggnad av lokala alternativ till kapitalismen.

5.En organisationsfilosofi byggd på decentralisering och autonomi.

Svindelmannen® är copyright Brand®. Alla likheter med liknande karaktärer är ren tillfällighet och kan inte leda till åtal.

Kolla! Gör som Svindelmannen®, skriv till Brand.

Nya adresser och en hemsida som fungerar:
Brand, Föreningsgatan 28, Suite 355, 211 65 Malmö
www.anarkistisktidning.org
brand@anarkistisktidning.org